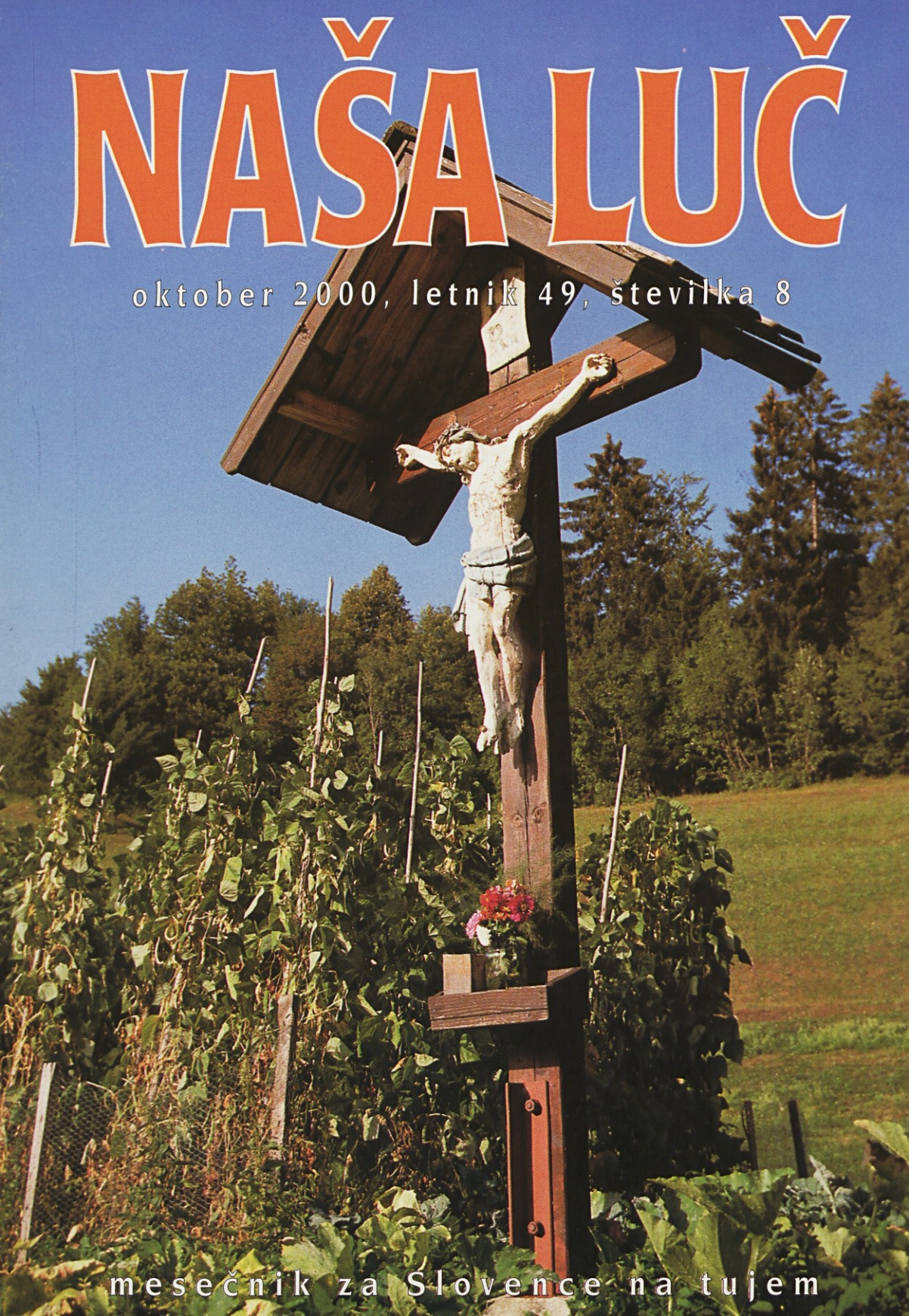

NAŠA LUČ

oktober 2000, letnik 49, številka 8

mesečnik za Slovence na tujem

NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih
duhovnikov, diakonov in pastoralnih
sodelavcev v Evropi za verska,
kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 01/438-30-50

faks: 01/438-30-55

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 01/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	3.000 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	13 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV.

Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada
za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali
pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:
50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o.,
s pripisom za Našo luč,
devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,
50100-620-133 900-27620-118911/5.
Nove naročnike sprejemajo poverjeniki
in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Znamenje

Druga str. ovitka: Z. Podvinski: Slovenska zastava na tujem

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Mlin na Krki

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Slovenski kozolec

Molitev za domovino pred volitvami 2000

Troedini Bog, večna modrost!

Ti vse čudovito urejaš in vodiš.

*Usliši nas, ko te prosimo
za našo domovino.*

*Naj jo odgovorno vodijo ljudje,
ki bodo za javno blaginjo nesebično skrbeli.*

*Naj jo vedno in povsod dostojno predstavljajo
ter se zavzemajo posebej za vse, ki so v kakršnikoli stiski.
Nam pa daj, da bomo odgovorno volili po svoji vesti tiste,
za katere upamo, da bodo s svojim javnim delovanjem
pospeševali življenje ter duhovni in gmotni napredek naše
države in tako pomagali graditi Božje kraljestvo na zemlji,
ki je kraljestvo pravičnosti, miru in ljubezni. Amen.*

Oče naš. Zdrava Marija. Slava Očetu.

Sredi večkulturnega Sydneya raste slovenska lipa

Ivan Kobal, avstralski Slovenec, pisatelj in uspešen poslovnež

Tokrat vam bomo predstavili rojaka IVANA KOBALA, ki živi v olimpijskem mestu Sydneyu. Rodil se je 26. marca 1928 v Planini pri Vipavi. Po končani osnovni šoli je nadaljeval študij v jezuitskem kolegiju v Piacenzi. Zaradi težkih razmer se je ob koncu vojne vrnil domov. Leta 1947 je pobegnil čez mejo in nekaj let preživel v begunskih taboriščih v Italiji, leta 1950 pa se za stalno naselil v Avstraliji.

Kot je povedal, že od prvega dne, ko je zapustil domovino, piše dnevnik. Ker nikoli ni obiskoval slovenske šole, je sprva pisal v italijanščini, delno pa v slovenščini in francoščini. V novi domovini je tem jezikom dodal še angleščino.

Kobalova mati je priložnostno zlagala pesmi. Pesniški talent je podedoval po njej. Pesmi je začel objavljati v Mislih, ki jih od leta 1952 izdajajo frančiškani v Avstraliji. Čeprav še vedno piše verze, je pomembnejša njegova

Ivan Kobal

DOMOVINA

Deseti brat se na Planino vračam —
Oh, kod sem vse že bil iskal si sreče!
Na grbi dolgo zgodovino vlačim.
Domači kraj me vztrajno k sebi vleče.

Kdo majav moj korak opazil bo,
ko tujec stopim na domača tla?
Zaman spomin po znancih gledal bo.
Kdo sumil bo, da sin je spet doma?

Do tal tedaj namah se bom priklonil,
prisluhnil zemlji, čul, če še živi;
na sanje zgodnje bom srce naslonil,
pozval domačo vas, sorodno kri.

Če dece truma me tedaj zapazi,
v posmeh pokaže čudnega berača,
spoznanje dala mi bo vas domača,
da je berač, kdor tujo zemljo gazi.

Spoznal bom ljube domovine cvet,
obudil upe novih, srečnih dni.
Pozdravil bom z vasi slovenski svet,
v občutku blaženem zaprl oči.

Tedaj le sprejme naj me domovina,
čeprav bom praznih rok — tak sem odšel.
Med brati naj objame oče sina,
da spet med njimi z dušo bom zapel.

proza. Ko je pred tedni obiskal domače kraje, je s seboj prinesel knjigo, ki govori o največjem gospodarskem projektu Avstralije po drugi svetovni vojni. Sam ga je doživljal, srečanje z njim pa je zaznamovalo njegovo življenje do danes. Pogovor, ki sledi, je le drobec iz življenja klenege Vipavca, ki je našel drugo domovino med ljudmi različnih narodov, kultur in ver. Sredi Sydneya pa na njegovem vrtu raste slovenska lipa.

Po drugi svetovni vojni ste zapustili domače kraje in se po desetletjih vračate nazaj v rojstno vas. Kakšni občutki vas navdajajo, ko ste spet med svojimi? Med svojimi vinogradi, travniki, hišami, polji, gozdovi!

Ivan Kobal na obisku pri bratu v Ajdovščini

Prvič se zavestno počutim res doma. Prvič sem odšel dvanaest, drugič pa sedemnajst let star. Mislim sem, da za vedno, oziroma nisem vedel, kdaj se lahko vrnem. Vrnil pa sem se po štiriintridesetih letih, ko so bili moji starši še živi: oče je imel šestinosemdeset, moja mati pa trinosemdeset let. Potem sem se pred štirimi leti vrnil s svojo ženo. Lani so me povabili na seminar za arhivarje, ki ga je organiziralo več državnih ustanov. Bilo nas je osemnajst: sedem iz Avstralije, pet iz Kanade, pet iz Združenih držav Amerike in eden iz Argentine. Dobro smo se razumeli in ohranili stike do danes. Ko smo končali seminar, mi je umrla žena in odhitel sem nazaj v Sydney, ne da bi izpolnil vse tisto, kar sem nameraval. Zato sem se letos vrnil. In kot sem povedal: prvič se res počutim, kot da sem v svoji pravi domovini.

Če so vas izbrali za tečaj za arhivarje, imate verjetno dober spomin in smisel za vse tisto, kar se je desetletja dogajalo v Avstraliji. Nam lahko predstavite prve tedne, mesece ali leta na novi celini?

Za to ni treba imeti dobrega spomina, saj nekaterih stvari ne moreš nikoli pozabiti. Res pa je, da spomin na stara le-

ta peša. Lahko rečem, da so mi prva leta ostala v spominu predvsem zaradi nenavadnih razmer. Šli smo v svet, ne da bi poznali kraj ali razmere, s katerimi se bomo srečali. Vsi smo bili begunci, vsaj tisti, ki so bili z menoj na ladji. Vsak od nas je podpisal pogodbo, da bo delal dve leti, kamor ga bodo poslali. Tudi vrsta dela je bila uganka. Sčasoma smo spoznali, kaj je Avstralija in kaj lahko vsak zase naredi. Dejansko nas pogodba ni obvezovala, da bi morali delati kot sužnji na enem mestu. Če si je kdo dobil drugega gospodarja, delo in stanovanje, je lahko odšel. Za državo je bilo pomembno le to, da nisi bil brez dela in da ji ni bilo treba iskati stanovanja. Lahko si se odločil po svoje: seveda pa si moral povedati, kam greš in kako si preskrbljen.

In vaši prvi poklici, kaj vse ste delali?

V Avstralijo sem prišel brez poklica, bil sem "faliran" študent. Prvo delo sem dobil v livarni oziroma železarni. Dali so nam predpasnike, dolge usnjene rokavice in zatemnjena očala. Delo ni bilo lahko, toda spoštovali smo podpisano pogodbo. Vendar pa, kot sem omenil, zlasti obrtniki, četudi niso znali angleščine, so kmalu dobili primernejše delo. Povpraševanje po delavcih je bilo veliko. Tudi meni se je posrečilo, da sem čez nekaj časa dobil primernejšo zaposlitev. Šel sem med gradbince, a ne

za dolgo. Po štirih letih sem dobil zaposlitev pri projektu Snežnih gora. Tam sem spoznal, kakšne možnosti ti ponuja Avstralija, kaj v življenju lahko dosežeš in kaj postaneš.

Čas, ko ste bili v Snežnih gorah, je že zdavnaj minil, ne pa spomini na tista leta, saj zadnjih petindvajset let poglobljeno spremljate, kar se je tam dogajalo. Napisali ste več knjig, ki opisujejo takratno življenje v teh gorah. Leta 1982 je izšla knjiga z naslovom Men Who Built the Snowy, njen ponatis pa 1984. Pri Goriški Mohorjevi je 1993 izšel slovenski prevod Možje s Snowyja. Lani pa je izšla še The Snowy - Cradle of a new Australia. To so vaši spomini, po drugi strani pa celotna zgodovinska predstavitev tega velikega projekta.

Ta projekt spada med tista velika dela, ki se lahko primerjajo z največjim gradbenim podvigom na svetu. Načrt Snowy Mountains HydroElectric Scheme je trajal petindvajset let: od 1949 do 1970. Lani smo praznovali petdeseto obletnico začetka gradnje. V tem času je bilo tam zaposlenih nad sto tisoč delavcev. Nekateri so delali nekaj mesecev, drugi več let. Gre za vrsto velikih gradbenih del,

ki so jih vodila različna mednarodna podjetja. Če se ne motim, smo naredili sedemnajst jezov, deset velikih elektrarn, od katerih so nekatere pod zemljo, in sto petinštirideset kilometrov predorov za vodo. Kar tri reke smo skozi gorovje speljali na drugo stran in s tem omogočili namakanje velikih površin vse tja do Južne Avstralije. Sušni predeli, kjer so se pred tem pasle črede krav in ovac, so zdaj pokriti z rodovitnimi polji, ki jih kmetje namakajo.

Vašo prvo knjigo sestavlja cela vrsta zgodb, glavna oseba, ki jo srečujemo skoraj v vseh, je Štefan. Kdo je to? In kako je z zadnjo knjigo?

Znanci, ki del knjige preberejo, vedo, da sem to jaz. To, kar sem napisal v prvi knjigi, je delno izmišljeno; bere se kot roman. Štefan delno predstavlja mene, delno pa druge, ki sem jih srečeval; tudi oni bi se v določenih trenutkih prepoznali v njem. Ko sem namesto tretje izdaje pisal novo knjigo, ki je precej bolj obširna, se je prvotna pripoved umaknila v ozadje. Dodal sem devet poglavij, ki prinašajo zgodovinski prikaz omenjenega projekta. V njej je tudi precej slikovnega gradiva, ki sem ga dobil v največji meri od naših slovenskih fantov, ki so bili tam.

Zadnja knjiga, zaenkrat samo v angleščini, je zgodovinska, prva pa spada bolj med leposlovje.

Ob petdesetletnici projekta in tudi že prej ste srečali precej Slovencev in drugih, s katerimi ste takrat delali. Kako so ocenili vaše delo oziroma sprejeli vaše knjige?

Moja prva in druga knjiga sta pošli hitreje, kot smo pričakovali, čeprav nismo delali posebne reklame. Rojaki, ki so delali tam, in tudi drugi so bili ponosni na to, da knjiga govori o njihovem delu. Več kot tri tisoč izvodov je kar hitro pošlo. Delo sem prevedel v slovenščino, dodal še štiri poglavja in nova knjiga je izšla v tisoč petsto izvodih pri Mohorjevi. Vsaj sedem let sem obljubljal tretjo izdajo prve knjige. Ko sem jo nameraval pripraviti, sem ugotovil, da imam pred sabo novo, lepšo knjigo. Istočasno sem dobil precej slik od naših ljudi. Tudi spodbud za nadaljnje delo ni manjkalo.

V Snežnih gorah se je zbrala pisana množica narodov. Kot ste nekoč dejali, od tu izvira kulturni pluralizem, nekakšno sobivanje različnih kultur, s katerim se Avstralija ponaša pred svetovno javnostjo.

Avstralska mnogokulturnost se je začela na Snowyju. In to že prav na začetku. Velika podjetja so uvidela, da je treba pustiti delavce posameznih narodnosti, da delajo skupaj, da se bodo vsaj razumeli med sabo. Večina teh ljudi, ki so prišli iz vse Evrope, zlasti iz Jugoslavije, Poljske, Madžarske in Ukrajine, se ni mogla sporazumeti v angleščini. Angleško govorečih delavcev skoraj ni bilo, če pa so že prišli, so se hitro umaknili, saj niso bili vajeni težkega dela. Med nami, ki smo prišli iz Evrope, se je oblikovala nekakšna govorica, ki ni bila podobna nobenemu jeziku. Nekaj angleških besed, nekaj italijanskih, nemških, hrvaških, grških, poljskih in drugih smo povezali v ne-navadno govorico. Jaz sem jo opisal kot nekakšen sleng. Vsekakor smo se tudi drugače dobro razumeli. Nekateri pravijo, da še nikoli ni bilo take povezanosti med tako različnimi ljudmi. Drug od drugega smo se marsikaj naučili. Tu se je začela multikultura, ki jo danes sprejema več kot polovica prebivalcev Avstralije. Nekateri še vedno protestirajo in menijo, da bi se morali priseljenci hitro naučiti jezik in sprejeti nov način življenja, vse drugo pa pozabiti; na srečo so ti zdaj v manjšini.

Pogovarjal se je Tone Gorjup

Pater Bernard Ambrožič med Slovenci (iz knjige Ivana Kobala The Snowy).

ZRCALO IN SVETIŠČE

Pavla in Tomaž sta se oba hkrati ozrla skozi okno. Ob zavijajočem zvoku sirene rešilnega avtomobila sta v trenutku obstala in prenehala z delom. Pavli je likalnik zastal sredi giba. Tomaž, ki je pisal prijatelju, je prenehal sredi stavka in prisluhnil. Kaj se dogaja? Je kaj hudega? Gotovo, sicer ne bi bilo rešilca. Zvok sirene se je oddaljeval. Toda ne dolgo. "Pri sosedih," je Pavla vprašujoče pogledala Tomaža. Kot bi nekaj zlovesčega zarezalo v mirno septembrsko popoldne. "Da bi pri sosedovih bilo kaj narobe?" je Tomaž na glas pomislil. Zdrava, dobre volje, spočita po dopustu. Ne, tam se nima kaj zgoditi. Ni bilo treba dolgo čakati, ko je rešilec spet ob zavijanju sirene oddrvel mimo okna. Znova sta se spogledala. Pri sosedih se je moralo zgoditi nekaj hudega. "Grem pogledat, kaj je," je Pavla pokimala Tomažu.

Tomaž je prenehal s pisanjem. Najraje bi tudi sam odšel k sosedovim. Morda potrebujejo pomoč? Nekoga so odpeljali. Nekoga od obeh sosedov. Nesreča pa res nikoli ne počiva. Ali pač, saj so dolga leta živeli v miru. Potem pa ti nenadoma sirena rešilnega avtomobila zatuli mimo okna in vse se v hipu spremeni. Skrb, bojazen, pričakovanje. Tomaž je obstal pred oknom pričakujoč, da se vrne Pavla z novicami. Kar nekaj časa je trajalo, da je bilo slišati stopinje. Tomaž je pohitel odpirat vhodna vrata. Pavla in ob njej sosed. Objokana, nemočna, vsa krhka. Kot da bi usoda zamahnila s svojo roko in v trenutku zlomila njeno pokončnost in samozavest. "Kap, Edija je kap, mojega Edija," je sosedka izdabila skozi solze. "Pa tako je bil zdrav in dobre volje. Kar ne morem verjeti. Prosila sem ga, naj zavrti tisto ploščo, tisto od Nane Mouskuri, to imam najrajši. In ga je kar spodneslo. Kar sesedel se je. Kako sem se ustrašila. Nič nisem mogla pomagati. Še dobro, da je rešilec tako hitro prišel. In zdravnik tudi, da, zdravnik. Je rekel, da bodo vse naredili, da ga rešijo. Oh, samo da ne bi bilo najhujše! Tako se bojim."

Pavla je skuhala čaj. Oba, Pavla in Tomaž, sta si prizadevala, da bi sosedu položaj čim bolj olajšala. Potem pa se je nenadoma spomnila, da verjetno sploh ni zaklenila vhodnih vrat. Čeprav je Pavla zatrjevala, da je zagotovo zaklenila, se kar ni mogla pomiriti in je odhitela domov.

"Pojdi za njo, da ne bo sama," se je Tomaž čez čas obrnil k Pavli. Ostal je sam z občutkom čudne praznine. "Saj bi se to lahko zgodilo tudi meni. Kako malo je treba in te spodnese. Drobna žilica v možganih ne prenese pritiska in človeško telo se zruši. Telo, človeško telo? Kot zrcalo je, ki odseva človekovo nevidno bit. Nedoumljivo preiščeno je narejeno. Morda je prav zaradi tega tudi tako krhko, tako izpostavljeno. Ko se to telo, to zrcalo sesuje, potem res ne odseva več večno žive človekove biti, toda ta bit je enako živa kot prej, večno živa, neminljiva. Ta bit ni odvisna od zrcala." Tomaž je stal pred zrcalom v predsobi. "Če bi se to zrcalo, v katerem se vidim, sesulo, sem jaz še vedno tukaj. Tako nekako je verjetno tudi s človeškim telesom. Tisto večno, tisto božje v človeku ostane, živi naprej svoje božje-človeško življenje. A vendar je tako težko izgubiti tega svojega vidnega človeka. Če pomislim samo na sosedu. Kar ne morem si zamisliti, da ga ne bi bilo. Tako toplo je slišati, videti, govoriti človeku. Potrebuje človek veliko časa, da se navadi živeti brez vsega tega?" Tomaž je

nenadoma začutil veliko hvaležnost do telesa, ki mu je že desetletja omogočalo, da živi svojo enkratnost. "Saj res, nikdar še nisem rekel hvala nogam, ki me nosijo že leta in leta. Nisem se še zahvalil rokam, v katerih držim knjigo, kadar berem, in svinčnik, kadar pišem. Tudi očem se še nisem zahvalil, ne ušesom, ne"... Tomaž je spoznal, da je njegov vidni jaz tudi vreden pozornosti. Za vsa dolga leta zvestega služenja. "Svetišče je in moral bi z njim ravnati kot s svetiščem, zato ker je tega vredno samo po sebi in zaradi svetega, ki v njem prebiva."

Jože Urbanija

MEDSEBOJNO SPORAZUMEVANJE V CERKVI

V prejšnji številki NL smo načeli temo o demokratičnem slogu življenja znotraj Cerkve. K temu je spodbudil II. vatikanski koncil in nakazal tudi možne poti k uresničevanju občestvenega, se pravi soodgovornega sodelovanja vseh kristjanov. Nadaljujemo s povzemanjem misli iz razprave dr. Bogdana Dolenc na to temo, in sicer z vprašanjem: Zakaj je medsebojno sporazumevanje v današnji Cerkvi oteženo?

Spremenjene razmere v družbi

Vzrokov za težave pri sporazumevanju v Cerkvi ne smemo iskati le znotraj nje, v njenih strukturah, temveč jih prepoznavamo v širših družbenih razmerah. Diferenciacija družbe je obogatila življenje z novimi možnostmi, hkrati pa je prav zato postalo bolj zapleteno in nepregledno. Dvajseto stoletje pomeni v veliki meri razvrednotenje izročila, relativizacijo trdnih medčloveških vezi (npr. zakonske skupnosti) in individualizacijo družbe. Velika gesla današnje pluralne kulture in dinamične družbe so strpnost, samouresničenje, učenje. Zaradi specializacije in delitve dela se je spremenilo tudi gledanje na Cerkev. Za večino ljudi to ni skupnost vernikov, temveč specializirana ustanova za verske zadeve, ki jo enačijo z nosilci cerkvenih služb.

Spremenjena podoba Cerkve

Drugi vzrok omenjenih težav lahko iščemo v ostankih stare, predkoncilske podobe Cerkve. Ta se vse do 20. stoletja razumeva kot monarhična enota, v kateri so posvečeni člani nadrejeni neposvečenim. Utrdi se predstava o hierarhično urejeni stavbi: na vrhu je papež, pod njim škofje, še nižje duhovniki in nazadnje laiki. To podoba Cerkve zaznamuje dajanje naslednjih prednosti:

- dajanje prednosti celotni Cerkvi pred krajevno (univerzalistična podoba Cerkve);
- dajanje prednosti nosilcem cerkvenih služb pred občestvom in karizmami (klerikalizem);
- dajanje prednosti monarhični vodstveni sestavi pred zborno (centralizem);
- dajanje prednosti enotnosti pred raznoličnostjo (uniformalizem ali poenotenje).

V današnji teologiji je ta model večinoma presežen, v cerkveni praksi pa ima še precejšnjo vlogo. Odgovornost in odločanje je še vedno večinoma zadeva duhovščine. S tem je potegnjena jasna ločnica v razmerju do laikov,

odrinjenih na obrobje dogajanja. Zlasti v katoliški Cerkvi je še vedno v veljavi "hierarhični vodstveni slog", ki nekako samoumevno ravna, kakor da so pristojnost, odgovornost in obdarjenost z duhovnimi darovi večinoma stvar hierarhije in ta zato lahko sama sprejema vse pomembne odločitve.

V zadnjih desetletjih se je na vseh življenjskih področjih okrepila **zahteva po sodelovanju pri odločitvah**. To še posebej velja za ženske. Omenjena zahteva temelji na globokih vrednostnih preusmeritvah novega veka.

Novo samorazumevanje Cerkve na koncilu

Drugi vatikanski koncil ni prinesel le vrste zunanjih sprememb v bogoslužju in disciplini, temveč je povzročil, da je Cerkev spremenila in popravila lastno podobo piramidalno urejene družbe.

Po zgledu prvih krščanskih stoletij se je začela spet dojemati kot **potujoče božje ljudstvo** in kot vseobsegajoče **občestvo svetnikov**. Pred 3. poglavje Konstitucije o Cerkvi s tradicionalnim hierarhičnim modelom so koncilski očetje uvrstili poglavje o božjem ljudstvu, ki postavlja na prvo mesto "občestveni model" Cerkve. Ta del besedila govori o temeljni enakosti, o skupnem dostojanstvu in poklicanosti vseh članov božjega ljudstva. Laiki in kleriki so v neposrednem razmerju do Kristusa in so deležni – sicer na različen način – njegovih mesijanskih nalog. Škofje ne morejo več opravljati posebnih nalog svoje službe brez tesne zveze z izkušnjami, navdihi in talenti vseh vernikov in brez dialoga z njimi.

Velika vizija koncila, ki hkrati ustreza evangeliju in najglobljim potrebam našega časa, je naslednja: **Vsi kršчени in birmani sodelujejo z njim lastnimi darovi pri rasti Kristusovega telesa in pri poslanstvu Cerkve v svetu**. Ta misel določa ne le razmerja med škofi, temveč zahteva na vseh ravneh delovanja Cerkve **vzajemnost, dialog in sodelovanje**. Bratstvo in sestrinstvo sta temeljni načeli življenja Cerkve in ju je koncil uresničil tudi v nauku o zbornosti. Enota Kristusovega telesa se ohranja in pogloblja v moči Svetega Duha, v sodelovanju krajevne in vesoljne Cerkve, župnij in škofije, različnih cerkvenih in duhovnih gibanj, skupin in združenj.

LETO ODKRIVANJA ZAKLADOV CERKVE

Američan Yates je okoli leta 1930, v času velike gospodarske krize, kupil v zahodnem Teksasu veliko posestvo. Gojil je ovce, vendar s tem ni toliko zaslužil, da bi lahko odplačeval kredit in obresti. Grozila je že nevarnost, da bo izgubil celotno posestvo. Komaj je zbral nekaj denarja za hrano in obleko in izprosil še manjšo pomoč od države.

Nekega dne se pri njem ustavijo predstavniki naftne družbe in ga prosijo za dovoljenje, da bi na njegovem posestvu naredili nekaj poskusnih vrtin, če je v globini kaj nafte. Prepričali so ga in z njim podpisali pogodbo. In res, v globini 316 metrov so prišli do velikih zalog nafte. Prva vrtina je dala 80.000 sodov nafte dnevno. Današnja tržna vrednost bi bila prek 2 milijona dolarjev na dan, in to iz ene same vrtine! In to je bil šele začetek. Naredili so še več vrtin in iz nekaterih načrpali tudi do dvakrat toliko kot iz prve. Ko je Yates kupil posestvo, so ga zanimali zeleni pašniki za njegove ovce, saj ni vedel za bogastvo, ki se skriva pod temi pašniki. Več let je živetaril, odvisen od socialne pomoči, a je tako rekoč "sedel na ogromnem bogastvu".

V čem je bil njegov problem? Ni vedel, da je v globini pod njegovim posestvom ogromna količina nafte in da to pripada njemu.

Koliko kristjanov živi v "duhovni revščini", ker ne poznajo neizčrpnih izvirov božjih darov, duhovnega bogastva, ki nam je na razpolago v Cerkvi. S svetim krtom smo postali dediči – lastniki vseh teh zakladov.

Jezus je rekel: "Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skriteму na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skril. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo.

Nebeško kraljestvo je podobno trgovcu, ki išče lepe biserere. Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi" (Mt 13,44-45).

Eden teh zakladov je Sveto pismo oz. božja beseda.

V prvem psalmu beremo, da je človek, ki premišluje božjo besedo,

"... kakor drevo, zasajeno ob potokih voda,

ki daje svoj sad ob pravem času

in njegovo listje ne ovne;

vse, kar dela, uspeva" (Ps 1,3).

Trava, ki raste na peščeni zemlji, je odvisna od dežja ali od človeka, ki jo zaliva. Drevo, ki ima globoke korenine, vse do talne vode, pa ni odvisno od dežja ali od zalivanja. Nekaterim Sveto pismo ne pomeni veliko, ker jim tudi njegov "avtor" – Bog – ne pomeni veliko. Tako kot nekemu dekletu, ki ji je prijateljica priporočala neko knjigo, pa je ta ni in ni mogla brati. Prav nič je ta knjiga ni zanimala in privlačila. Potem pa je nekega dne srečala avtorja te knjige, doživela njegov osebni nastop, njegovo pozornost in naklonjenost do nje, in naenkrat je postala tista njegova knjiga zanj najboljša zanimiva, kar jih je kdaj prebrala, ker je bila kar zaljubljena v njenega avtorja.

Emanuel Kant, veliki nemški filozof, je rekel: "Že ena vrstica v Svetem pismu mi daje več tolažbe kot vse knjige, ki sem jih razen te prebral." Veliki borec za človekove pravice Abraham Lincoln pa je napisal: "To je velika Knjiga, to je eden največjih darov, ki jih je Bog dal človeku. Brez tega ne bi mogli razlikovati med tem, kaj je dobro in kaj je zlo."

Na svetoletnem srečanju v Rimu je papež dejal mladim: "V stoletju, ki umira, so se mladi učili sovražiti in boriti drug proti drugemu, danes ste vi **poklicani, da branite mir, pripravljeni plačati tudi s svojim življenjem**, če bo potrebno." Tega nas uči Jezus in moč za to je mogoče dobiti v Svetem pismu in v Cerkvi!

J. Šket

MISIJONI

Kakšen naslov pa je to, se bo morda začudil kdo, ki ve, da so doma državnozbornske volitve. Res, volitve so nadvse pomemben dogodek v življenju vsakega naroda, še zlasti našega, ki se s tako težavo trga iz objema totalitarnih navad in miselnosti, ustanov in ljudi. V poletnih mesecih smo doživeli, kako se v politiki vse znova in znova zapleta, ko se karte v hipu vnovič premešajo tako, da ljudje spet ne vejo, kdo je skupaj in komu še verjeti. In v tej zmedu gremo na volitve. Toda če nič drugega, je jasno vsaj to, kdo že desetletja ribari v kalnem in kdo ima od tega koristi. Komur je do sprememb, ta teh in njihovih novih pomagačev ne bo volil, komur pa ustreza po starem, ima veliko izbiro med ribiči(či) v kalnem. Seveda pa se našim državljanom na tujem vedno znova zastavlja vprašanje, ali naj gredo volit ali ne, ko pa je vse tako urejeno, da ne bi mogli te svoje pravice izkoristiti, ker se kontinuiteta pač ne zanese nanje. Razlog več, da svojo pravico zahtevajo in izkoristijo.

Poletni čas nas je razveselil in napolnil tudi z upanjem.

No, nič takega se ni zgodilo doma, ampak v Rimu. Tam je papež zbral okrog sebe kar dva milijona mladih, ki so tako izpričali svojo ljubezen do Jezusa Kristusa in jasno pokazali, da mu želijo ostati zvesti in hoditi z njim v vsakdanjem življenju. Med to razigrano in zbrano, poslušajočo in vzklikajočo mladino je bilo lepo število mladih iz Slovenije. Upati smemo, da so ti in njim podobni kvas, ki bo vnesel v naš narod novega duha in nove odnose, iz katerih bo rasla bolj kakovostna prihodnost za vse. To so misijonarji novih časov, pridružimo se jim!

Oktober obhajamo misijonsko nedeljo in nanjo sem želel opozoriti z naslovom. V poslanici za to nedeljo nas papež spomni, da jubilejno, 2000. leto Odrešenikovega rojstva pomeni tudi 2000 let poslanstva in misijonske dejavnosti. Bog je namreč poslal svojega Sina, ta pa svoje učence, ki jih je imenoval kar poslanci (to pomeni beseda apostol). "Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet, in zanje se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici" (In 17,18–19). Še več, kot je bil nad Jezusom Sveti Duh, tako je božji Duh tudi nad nami. "Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem

imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal" (In 14,26).

Področje poslanstva je neizmerno in toliko je še dela, pravi papež, zato so potrebne vse moči, vsi Jezusovi učenci in učenke, vsi njihovi talenti in vse njihovo srce. Zavedati se moramo namreč, da je evangelizacija, misijonska dejavnost, pomoč, božja pomoč ljudem. Zato je vsak strah ali občutek manjvrednosti, ker smo kristjani, neupravičen in škodljiv tudi za druge. "Neko noč pa je Pavel videl prikazen. Pred njim je stal neki Makedonec in ga prosil: 'Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!' In ko se mu je to prikazalo, smo takoj začeli iskati priložnost, da bi odrinili v Makedonijo. Doumeli smo, da nas Bog kliče, naj tja poneseemo veselo oznanilo" (Apd 16,9).

Misijonarji so našim prednikom pomagali z novo vero, znanjem in povezavami, da so iz plemenske, napol nomadske skupnosti prešli v višjo civilizacijsko ureditev. Zato so Slovenci obstali v usodnem trenutku evropske zgodovine, medtem ko so večja ljudstva okrog njih, ki so zavračala krščanstvo, izginila. Brez pomoči misijonarjev se niso namreč znali spoprijeti z zahtevami višje civilizacije in so izginili v temo časa. Vsa naša nadaljnja zgodovina je prežeta z oživljajočo močjo krščanske vere. Kakor je zvestoba Jezusu pomoč nam in našemu ljudstvu, tako je tudi številnim drugim. In vendar, časovni mlini neusmiljeno meljejo vse in nič ne ostane, če se nenehno ne obnavlja in ne poustvarja. K takemu ustvarjalnemu delovanju nas vabi papež ob letošnji jubilejni misijonski nedelji. Naj smo doma ali na tujem, povsod smo lahko Jezusovi apostoli, njegovi poslanci in poslanke v blagoslov sebi in drugim. Božjo zgodovino danes in tu lahko nadaljujemo, če se pustimo osvojiti božji ljubezni in voditi Svetemu Duhu.

Le tako bomo namreč lahko dali svojemu narodu novih moči in volje do življenja. To je tisto, kar bo dolgoročno spremenilo podobo našega naroda in prisililo politike, da obrnejo hrbet totalitarnim navadam. To ne pomeni, da bi smeli podcenjevati oktobrske volitve, prav nasprotno, zelo pomembne so, vendar je za kakovostno duhovno in materialno življenje naroda in posameznika potrebno več. Na ta "več" opozarja misijonska nedelja, zato postanimo še bolj goreči glasniki in uresničevalci božje ljubezni in s tem zagovorniki človekovega dostojanstva in pravične družbe.

Drago Ocvirk

SOL

“**V**i ste sol zemlje,” je zaklical Jezus učencem in veliki množici ubogih in zato ne samovšečnih ljudi v govoru na gori. In dodal je: Vi ste mesto na gori in luč sveta. To je velika zahteva in velika obljuba.

Kristjan, **Kristusov učenec naj bi bil začimba za svet.** Sol kot začimba potrebuje pravo mero. Kjer manjka, je juha neokusna, prazna. Kjer manjkajo odločni kristjani, tam hitro nastane moralni vakuum, zavladata hladnost in utrujenost.

Preveč soli seveda prav tako pokvari juho. V preslanem Mrtvem morju ne more živeti nobeno živo bitje. V prenesenem pomenu lahko kristjani drugim življenje “zasolijo”, če izgubijo ravnotežje med črko in duhom, med zakonom in evangelijem, med pravico in ljubeznijo. Pravi kristjan ni enodimenzionalni moralist, ampak ljubeči svetnik, čigar ljubezen seveda vsebuje prvino strogosti do sebe in do drugih.

Kristjani so vedno v nevarnosti, da izgubijo ravnotežje, ki je potrebno, da so lahko v svetu, v družbi začínjajoča sol. Že v prvi generaciji veljajo Cerkvi v Laodikeji v Mali Aziji svarilne besede: “O ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa

nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem na tem, da te izpljunem iz svojih ust” (Raz 3,16). Mlačne kristjane Sveto pismo primerja z neokusno, postano vodo. Nasprotje mlačnega kristjana je farizejski kristjan, ki ne pozna ljubezni. Njemu velja kritična beseda, ki jo je izrekel Jezus o farizejih: Imajo gorečnost brez spoznanja.

Kristjan kot sol sveta naj bi svet, družbo solil, to se pravi, naj bi jo sploh šele napravil užitno in obvaroval pred gnilobo.

V zgodnjih časih krščanstva so se morali odrasli krstni kandidati leto ali dve pripravljati na krst. Na tej dolgi poti je bil tudi obred podelitve soli. Učencu so dali na jezik drobec soli z besedami: “Prejmi sol modrosti!” Bodoči kristjan je prejel sol z naročilom, da postane sam sol: Pomni, človek, da si, bi lahko bil, naj bi bil sol, kruh in luč.

Tudi pri krstu otrok je bil običaj, da so malemu človeku dali malo soli. V sedanjem, prenovljenem krstnem obredu podelitev soli ni več predvidena. To bi smeli obžalovati, ker tako odpade opozorilo na dejstvo, da naj bi bili kristjani sol, začimba malega in velikega sveta. Svetu, ki je postal tako zelo utrujen, je ta sol prav potrebna.

(Iz knjige *krškega škofa E. Kapelarija Znamenja*)

SLOVENIJA, KAM GREŠ?

Uredniki in izdajatelji Naše luči tik pred volitvami ne želimo nikogar poučevati, koga naj kdo voli. Čutimo pa dolžnost, da sodelujemo pri pojasnjevanju, kakšno prihodnost Slovenije si pripravljamo z volilnim glasom za določeno stranko ali politika. Mnogi izseljenci in zdomci se sprašujejo: koga naj volim, ko pa ne poznam ne strank ne ljudi? Da bi si lažje vsak ustvaril svoje mnenje, objavljamo besedila in razmišljanja, ki po našem mnenju pomagajo prav presoditi razmere političnih sil v domovini. Zato nadaljujemo z objavo Programskih točk, ki so jih leta 1999 zapisali uredniki zbornika *Sproščena Slovenija* (Nova revija): Niko Grafenauer, France Bučar, Peter Jambreč, Drago Jančar, Jože Pučnik in Rudi Šeligo.

Predlagamo vseslovensko razpravo o naslednjih ciljih nacionalnega programa gospodarske, politične in kulturne obnove in prenove Slovenije:

– zaustaviti in odpraviti je potrebno organiziranje gospodarskih in finančnih monopolov, ki preprečujejo svobodno podjetništvo in tržno konkurenco v škodo porabnikov oziroma kupcev njihovih izdelkov (primeri Mercatorja ali Nove ljubljanske banke);

– država naj z različnimi oblikami denarne pomoči, razvojnega svetovanja in davčnih olajšav pomaga majhnim in srednjim podjetnikom, obrtnikom, kmetom in družinskim turističnim obratom; to je tudi gospodarsko najbolj perspektiven način reševanja vprašanj nezaposlenosti (op. ur.: Drnovškova vlada je to zanemarjala);

– izdelati in nato premišljeno izvajati je potrebno razvojne načrte za vse slovenske regije, še posebno skrb pa si zaslužijo nerazvite in obmejne podeželske pokrajine, kakršni sta okolica Kopa ali Haloze;

– konkurenca in pluralnost morata biti vzpostavljeni tudi med tiskanimi in elektronskimi mediji, tako da bodo državljani brez diskriminacije in manipulacije obveščeni o vseh vidikih javnih problemov (levousmerjene stranke imajo štiri dnevnik, politična desnica nobenega);

– parlamentarne volitve leta 2000 morajo biti izvedene na podlagi volilnega zakona, kakršnega je določil izid referendum in sodba ustavnega sodišča; večinski volilni sistem bo v posebnih razmerah sedanje slovenske krize in poskusa restavracije vzorcev bivšega režima omogočil bistveno večjo preglednost in odgovornost odnosov med volivci na eni strani ter vodstvi političnih strank in

poslanskimi kandidati na drugi strani (op. ur.: to je onemogočil DZ s spremembo ustave);

– zlorabe v procesu privatizacije nekdanj skupnega premoženja je potrebno razkriti in pravno sankcionirati, tako da bo škoda povrnjena; predlagamo na primer razmislek o tem, koliko železniških prehodov bi se lahko zavarovalo z denarjem, ki je izginil neznano kam iz Smelta in iz Hita (op. ur.: to so do sedaj onemogočale predvsem stranke leve politične opcije);

– opozoriti je potrebno na osebne in politične povezave med tistimi, ki so si domnevno prigoljufali ogromne vsote prej družbenega kapitala, s političnim vrhom slovenske države na eni strani ter z domačimi in mednarodnimi mrežami organiziranega, tudi mafijskega kriminala (op. ur.: silno so se obogatili večinoma politiki in gospodarstveniki iz prejšnjega režima, ki so povezani s politiki levousmerjenih strank LDS, ZLSD, DeSUS);

– načelno in odločno je potrebno zavrniti pristaneč slovenske države na članstvo v sedaj načrtovanem paktu za jugovzhodno Evropo, torej tisto problematično jedro Balkana in bivše Jugoslavije, s katerim Slovenci nismo imeli nikoli nič skupnega, od katerega nismo nikoli imeli nobene koristi in ki je, nasprotno, v zgodovini vedno blokiralo slovensko samostojnost in evropsko integracijo;

– preprečiti je potrebno, da bi končna pogajanja o integraciji Slovenije v ekonomski in politični sistem Evropske unije nadzirali in o tem odločali ljudje in skupine, ki so se v preteklosti in sedaj kompromitirali kot nasprotniki slovenske samostojnosti;

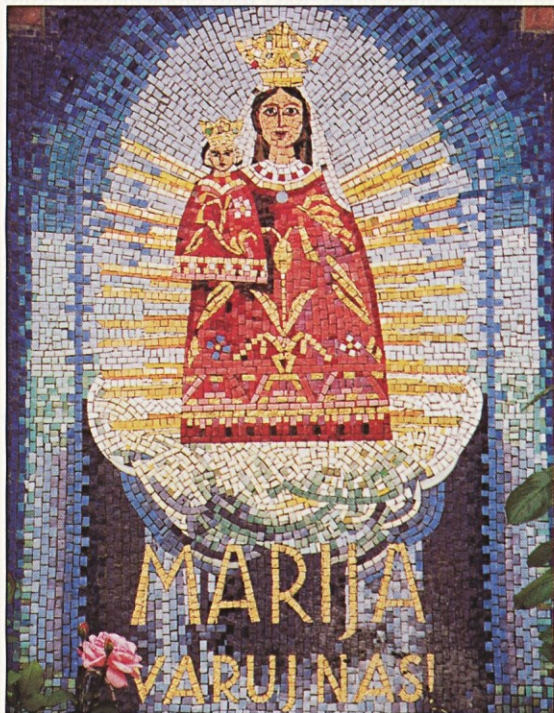
– pomembna naloga države in njenih izvoljenih predstavnikov je, da se končno razišče in razkrije vsa resnica o izkušnjah in dejstvih slovenske zgodovine iz obdobja komunizma; objaviti je potrebno, kje, kdaj, kako in kdo je bil žrtev kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin, še posebej pravice do življenja, prostosti in osebnega dostojanstva - in kdo je pri teh kršitvah sodeloval, jih načrtoval ali zvajal; le na ta način bo možno tudi v javnem življenju oblikovati soglasje o temeljnih predpostavkah skupnega bivanja v isti državi.

ŠKOF DR. ANTON GREGORIJ ROŽMAN IN REVOLUCIJA

Življenje in delo ljubljanskega škofa Rožmana je bilo na številne načine in močno vpeto v dogajanje v Sloveniji med drugo svetovno vojno in komunistično revolucijo. Govoriti o škofu Rožmanu in revoluciji zato pomeni govoriti o obsežni in kompleksni temi, pomeni govoriti o bistvenih stvareh najusodnejšega obdobja slovenske zgodovine in zato tudi o pomembnih stvareh naše sedanjosti. Vsega tega v enem predavanju ni mogoče zajeti, zato se bom omejil le na nekatere bistvene točke in na nekatere tudi danes žive poglede.

Škof dr. Gregorij Rožman ni bil ne vojaški in ne državni voditelj ali politik. **Bil je verski in predvsem duhovni voditelj.** Vse drugo je bilo zanj manjšega ali samo stranskega pomena, mnogo pa mu je bilo celo po krivici pritaknjeno. Na to rdečo nit njegovega delovanja je treba paziti ves čas, ko pregledujemo njegovo delo in zadržanje v tako zmedenem in težkem obdobju, kot je bilo v Sloveniji med drugo svetovno vojno.

Ni treba posebej poudarjati, da je škof Rožman kot koroški Slovenec že pred vojno dobro poznal nacistično ideologijo in njeno uresničevanje. Zato je povsem razumljivo,

vo, da je bil nasprotnik nacizma in fašizma. Namesto navajanja posebnih dokazov o tem naj omenim samo nacistično uradno stališče do škofa Rožmana. V priročniku nemške tajne državne policije – GESTAPO, ki je bil izdan nekaj dni pred vdorom fašističnih sil v Jugoslavijo, je kot eden glavnih nemških sovražnikov v Jugoslaviji naveden zagrebški nadškof Stepinac. Kot njegov glavni sodelavec pa je v tem priročniku naveden ljubljanski škof Rožman, o katerem so posebej zapisali, da je prijatelj poljskega kardinala Hlonda in da je dal prevesti in razširjati njegov spis o nemških grozodejstvih v okupirani Poljski.

Ob takšnem stališču do fašističnih zavojevalcev je razumljivo, da se je škof Rožman po italijanski zasedbi Ljubljane zaprl v škofijski dvorec in kar devet dni ni hotel z novimi oblastniki vzpostaviti niti običajnih protokolarnih stikov, čeprav so mu njegovi svetovalci to predlagali. Italijani pa zahtevali z grožnjo, da bodo škofovo nadaljnjo osamitev šteli za njim sovražno dejanje.

V tej zvezi je bilo glede na staro in še vedno živo komunistično propagando, ki škofu Rožmanu podtika, da je veselo pozdravil prihod okupatorjev, kot častno nasprotje pa postavlja mariborskega škofa dr. Tomažiča, ki da se je zaprl v škofijsko palačo, zanimivo slišati zgodovinarja dr. Franceta Dolinarja, ki je ob predstavitvi knjige "Rožmanov proces" na mariborski univerzi na posebno vprašanje povedal bistveno drugače. Rekel je, da je bila med tedanjim položajem škofa Tomažiča in položajem škofa Rožmana bistvena razlika: škof Tomažič ni imel nobene izbire, škof Rožman pa je bil pred težko izbiro in odločitvijo. Škof Tomažič je takoj po nemški okupaciji odhitel v Celje, da bi vzpostavil stik z nemškimi vojaškimi in upravnimi oblastmi. Ni mu uspelo, ker ga Nemci niso pustili do sebe. To je poskusil v nekaj dneh še dvakrat, vendar brez uspeha, saj ni prišel dalj kot do nižjih nemških oficirjev in uradnikov. Ni mu preostalo drugega, kot da se je zaprl v svojo palačo in tam čakal brez vpliva na dogajanje, saj so medtem že zaprli in izgnali večino slovenskih duhovnikov.

Ljubljanski škof Rožman se je nasprotno sam umaknil v svoj dvorec, Italijani pa so nasprotno kot Nemci želeli in zahtevali, da se jim škof predstavi. Škof Rožman je torej imel izbiro. Možnost izbire je postala zanj še posebno težko breme, ko so v Ljubljano pribežali številni duhovni-

ki in drugi slovenski izobraženci iz nemškega okupacijskega območja in več sto Judov iz Zagreba. Vsi ti so bili brez veljavnih potnih listin in so na italijanskem okupacijskem območju bivali ilegalno, v nevarnosti, da jih bodo vsak čas odkrili in vrnilo Nemcem in hrvaškimi ustašem. Šele tedaj se je škof Rožman dal prepričati, da brez uradnega stika z italijanskim okupatorjem ne bo mogel ničesar narediti za ljudi v stiski. Prekinil je bojkot, šel 20. aprila, torej devet dni po zasedbi Ljubljane, do Italijanov in pomagal ljudem, kjer je mogel in kolikor je mogel.

Rožmanu so komunisti obisk pri visokem komisarju Grazioliju očitali kot izdajo in se pri tem sklicevali na časopisna poročila, da je škof italijanskemu komisarju obljubil "popolno sodelovanje s fašistično Italijo": Rožman je vse to odločno zanimal in poudaril, da ni obljubil nobenega sodelovanja duhovščine in da je šlo samo "za vljudnostni obisk" in nikakor ne za "politični akt". Poročilo o obisku pa je sestavil visoki komisar in Rožman pri tem ni imel nobenega vpliva. Revolucionarji so raje verjeli fašistični propagandi in škofa obsodili, da je pri tem obisku Italijanom "zagotavljal popolno sodelovanje duhovščine s fašistično Italijo".

Rožmanu so še posebej očitali in mu še vedno očitajo, da je 3. maja 1941 poslal Mussoliniju posebno poslanico, v kateri izraža "veliko veselje" zaradi zasedbe slovenskega ozemlja in vključitve v italijansko kraljestvo, izraža "brezpogojno vdanost in obljublja Duceju neomajno sodelovanje". V resnici so bile stvari povsem drugačne: Rožman poslanice ni poslal Duceju, ampak samo visokemu komisarju Grazioliju, ni izrazil nobenega veselja ali zahvale zaradi zasedbe in priključitve slovenskega ozemlja, ampak je dekret o aneksiji samo "vzel na znanje", ni izrazil nikakršne vdanosti, ampak je izrazil le "lojalnost", in ni nikomur obljubil nikakršnega sodelovanja, ampak je prosil božjega blagoslova "za Vaše in naše prizadevanje za dobrobit našega ljudstva", torej za dobrobit Slovenije in ne Italije.

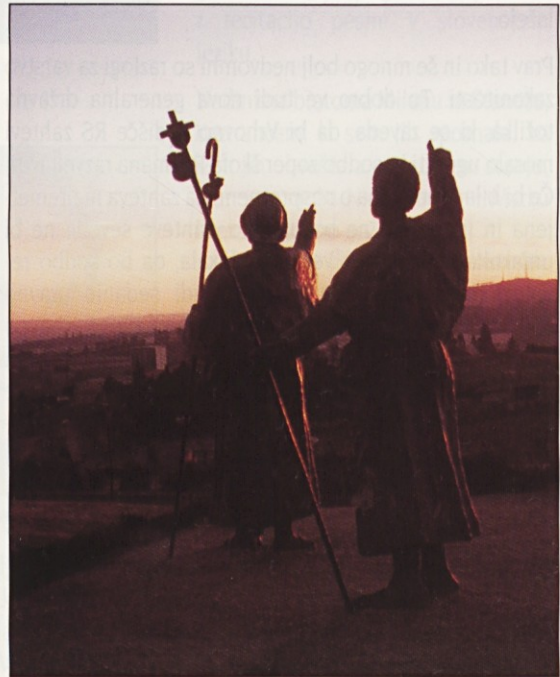
Obtožbe glede te poslanice se sklicujejo na tedanja časopisna poročila, v katerih je bila res objavljena "Rožmanova" poslanica, seveda ne resnična, ampak takšna, kot jo je preuredil Grazioli in fašistična cenzura. Resnična poslanica se je glasila:

"Ekselencia! Danes je bil objavljen dekret, s katerim se po italijanski armadi zasedena slovenska zemlja pridružuje Italiji. Ko jemljem to na znanje, se zahvaljujem Vaši Ekselenci, da nam je tako vsaj na teritoriju škofije

omogočen razvoj v kulturnem in verskem oziru pričakujoč, da se v smislu dekreta avtonomija narodovega življenja tudi v korist vere in morale skoraj izgradi. Izražam popolno lojalnost in prosim Boga, da blagoslovi Vaše in naše prizadevanje za dobrobit našega ljudstva."

Dekret o aneksiji je torej Rožman kot golo dejstvo vzel samo na znanje. Zahvalil se je za italijansko obljubo, da bo Slovincem – v nasprotju s hudim preganjanjem vsega slovenskega v delu škofije pod nemško zasedbo – vsaj na tem delu škofije dana kulturna avtonomija, v diplomatskem jeziku postavil zahtevo, da Italija to obljubo o avtonomiji narodovega življenja tudi čim prej uresniči, izrazil je lojalnost novi oblasti, kar je v skladu s pravili mednarodnega vojnega prava, in prosil božjega blagoslova za prizadevanje v korist slovenskega naroda.

Vojaškemu sodišču, ki je leta 1946 tudi zaradi te poslanice sodilo Rožmanu, je tedanji generalni vikar Anton Vovk predložil pravo besedilo te Rožmanove izjave in se ta listina nahaja v sodnem spisu. Kljub temu je sodišče škofa Rožmana obsodilo, "da je 3. maja poslal Mussoliniju spomenico, v kateri izraža popolno lojalnost in prosi blagoslov za okupatorjevo delo". Izražanje lojalnosti ni bilo protipravno in zato ni bilo kaznivo po nobenem zakonu, božjega blagoslova pa seveda Rožman ni prosil za katero

Večerna zarja nad Kompostelo v Španiji

koli okupatorjevo delo, ampak samo za tisto, ki bo pome-nilo "prizadevanje za dobrobit našega ljudstva".

Pred nekaj leti me je obiskal krščanski socialist, nekdanji partizan in sodnik. V pogovoru o škofu Rožmanu je ponovil vse komunistične obtožbe, tudi tiste v zvezi s škofovo izjavo iz maja 1941. Opozoril sem ga na fašistični ponaredek in mu pokazal pravo škofovo izjavo. Prebral jo je in nato rekel, da je to nekaj čisto drugega in da bi takšno izjavo lahko tudi on sam podpisal. Mislim sem, da je stvar urejena. Kmalu zatem pa je prav ta politik v časopisu objavil oster napad na škofa Rožmana z vsemi politkomisarskimi obtožbami tudi glede majske izjave, kot da nikoli ni videl in celo pohvalil resnične, prave škofove izjave. Pa vendar gre za katoliškega izobraženca!

Takšno ravnanje uglednega znanca mi je znova potrdilo misel, da tja, kjer resnice nočejo, te niti z vozom ni mogoče pripeljati. Nekateri se resnice bojijo, jo celo sovražijo, o njej nočejo ničesar slišati. Rožmanova zadeva je v tem poučna tudi na ravni državne oblasti. Državno tožilstvo je zoper krivično povojno obsodbo škofa Rožmana pri pristojnem sodišču vložilo zahtevo za obnovo postopka in kasneje še zahtevo za varstvo zakonitosti. Razlogi za obnovo postopka so tako nedvomni, da vpijejo v nebo, vendar sodišče obnovo že pet let zavrača. Boji se soočiti z resnico, boji se prizadeti tiste, ki že pol stoletja lažejo.

Prav tako in še mnogo bolj nedvomni so razlogi za varstvo zakonitosti. To dobro ve tudi nova generalna državna tožilka, ki se zaveda, da bi Vrhovno sodišče RS zahtevi moralo ugoditi in sodbo zoper škofa Rožmana razveljaviti. Če bi bila prepričana o nasprotnem, da zahteva ni utemeljena in ji sodišče ne bo ugodilo, zahteve seveda ne bi umaknila, ampak bi z veseljem čakala, da bo sodbo revolucionarnega sodišča potrdilo tudi sedanje pravno sodišče. V resnici je bilo drugače. V strahu, da bo vrhovno sodišče sodbo razveljavilo, ni mogla počakati niti enega dneva. Takoj po zapisegi v državnem zboru, še preden je prišla v svojo pisarno in prevzela vodenje državnega tožilstva, kar na poti tja je mimo pristojnega državnega tožilca sama odločila in javno objavila, da bo zahtevo za varstvo zakonitosti umaknila.

Kot razlog za umik ni navedla niti enega strokovnega, pravnega razloga, rekla je samo, da zahteva za varstvo zakonitosti "ni v narodnem interesu". Ne bomo je vprašali, kdaj in kako je ugotovila, kaj je ali ni v narodovem interesu, tudi ne, kateri zakon jo je pooblastil za ugotovitev na-

rodovega interesa, niti ne tega, od kdaj varovanje zakonitosti ni več v narodovem interesu. Zapomnimo si le, da je tik pred tem slovesno prisegla, da bo delala po ustavi in zakonih, ne pa po takšnih ali drugačnih interesih. In da je na dolgo in široko razlagala, da bo delala nepolitično, samo po pravih stroke. Kaj pa je bolj političnega, kot so takšni ali drugačni interesi?

Kakšen neobvladan strah, ki je daleč presegel razum in modrost enega od najvišjih pravosodnih funkcionarjev, kako zmeden beg pred resnico in pravico! Kakšno grozljivo poistovetenje sedanjega pravosodja z najbolj grobim povojnim političnim sodstvom, kako sramotno nadaljevanje revolucionarnega nasilja v pravni državi! Pa vendar se ob tej protiustavni in nezakoniti odločitvi generalne državne tožilke ni nihče zganil: noben državni organ ni ukrepal, noben poslanec ali drug politik se ni oglasil, civilna družba od liberalnih do katoliških izobražencev je bila tiho in molčala je celo Cerkev. Škof Rožman je bil po 50 letih znova politično obsojen: prvič se je to zgodilo ob divjem kričanju krvi željne drhali, drugič ob še bolj sramotnem molku opevane "demokratske javnosti". Ob molku tiste javnosti, ki drugače ne čaka na sodbo, ampak zakriči že ob tožbi, ki jo razžaljeni vložijo proti sramotilcu iz njenih vrst.

Navedeni primeri razen na strah revolucionarjev pred resnico kažejo tudi na to, kako en diktator dopolnjuje drugega diktatorja, čeprav ga ima navzven za sovražnika.

*(nadaljevanje v prihodnji številki)
dr. Anton Drobnič*

Sorica

A N G L I J A

LONDON

Po dvomesečnem premoru med poletnimi počitnicami smo v septembru spet začeli z rednimi slovenskimi mašami v kapeli Našega doma v London, ki so vsako drugo nedeljo v mesecu ob petih popoldne. Ta utečeni urnik velja do junija naslednjega leta. Drugod po Angliji in Walesu bodo župnikovi obiski rojakov s slovenskimi sv. mašami in našimi skupnimi srečanji za advent in božič ter v postnem času ter za veliko noč po ustaljenem redu. Za vsa druga srečanja in svete maše pa je potreben dogovor med župnikom in slovensko skupnostjo v določenem kraju. To velja zlasti za maj in oktober. V primeru smrti in pogreba najbližji sorodniki obvestijo župnika o smrti pokojnika, če pa je bil kak naš rojak brez sorodnikov, naj slovenskega duhovnika o smrti obvestijo pokojnikovi prijatelji ali znanci.

ODŠLI SO V VEČNOST:

Nada Drnovšek, Jože Močnik in Slavka Mihelič-Bitvus

4. julija je v Londonu odšla v večnost **Nada Drnovšek-Cole**.

Rodila se je 16. aprila 1947 v Ljubljani kot tretji otrok mami Emi iz Dutovelj na Krasu in očetu Stanetu z Iga pri Ljubljani. Ko je že pri štirinajstih letih izgubila mamo, sta zanjo skrbeli teta Marija in stric Vinko v Novi Gorici. Po opravljenem študiju

Nada Drnovšek-Cole

Jože Močnik

Slavka Bitvus, rojena Mihelič

na učiteljišču v Ljubljani je za kratek čas odšla za varuško k angleški družini. Kmalu se je vrnila v Slovenijo in doštudirala še na Višji ekonomski šoli v Mariboru.

leta 1973 je odšla v London in se poročila z Mickom, ki ga je spoznala že med svojim prvim obiskom v Angliji. Poročni prič sta bila Marta in Luka Sekolec. Tri leta po poroki se ji ma je rodil sin Mark, čigar krstna botra je Slavka Breclj-Jančar iz Bristola. Nada je redno hodila v cerkev sv. Pija X., kjer je spoznala mnogo dobrih ljudi. Ti so ji stali ob strani tudi med težko in dolgotrajno boleznijo "motor nevron", ki jo je dokončno prikovala na posteljo. Zadnjih deset dni svojega zemeljskega življenja je preživela v bolnišnici Kingston v Londonu, kjer jo je redno obiskoval duhovnik Fr. Nicholas iz njene domače župnije in ji nekaj dni pred smrtjo podelil zakrament bolniškega maziljenja. V pogrebem govoru je Fr. Nicholas poudaril predvsem Nadino vztrajno voljo, ki je žarela iz njenega prepričanja v posmrtno življenje. Stane, brat pokojne Nade, se je ob grobu od svoje drage sestre poslovil z recitacijo pesmi v slovenskem jeziku.

Nadinima bratoma Milanu in Stanetu, bratrancem, ki sem jih spoznala, ko sem jih obveščala o Nadinem stanju, njenemu možu Nicku ter sinu Marku izrekam iskreno sožalje.

Napisala Slavka Breclj-Jančar

Vsem prijateljem in znancem sporočamo, da je 4. avgusta letos podlegel težki bolezni **Jože Močnik**.

Jože je bil rojen 3. marca 1915 v vasi Okoslavci v župniji Sveti Jurij ob Ščavnici. Bil je poročen in ima sina, ki živi nekje v Srbiji, sicer pa je bil že nekaj let vdovec.

Med nemško okupacijo bi morala Jože in njegov brat Karlek v nemško vojsko. Nihče izmed njiju se niti tej vojski niti partizanom ni pridružil,

ampak sta šla k četnikom. Ko so ju maja 1945 s tovornjaki odpeljali iz Avstrije, sta imela to srečo, da sta prišla na prvi transport in pristala v taborišču v Italiji, kjer življenje sicer ni bilo prijetno, vendar sta bila tako vsaj varna pred "rdečimi krvoloki". Kmalu nato so ga z bratom in prijatelji prestavili v Nemčijo, najprej v taborišče Munster in zatem v Sedorf. Slednje je bilo civilno taborišče, zato je Jože z drugimi odhajal na delo v gozdove. Konec leta 1947 pa se je ponudila priložnost za delo v Angliji. 22. decembra 1947 je prišel najprej v angleško begunsko taborišče West Wrating, potem pa je našel zaposlitev na kmetiji. Zadnjih 47 let je služil pri družini Philips v Haynesu pri Bedfordu. Ta angleška družina najde za pokojnega Jožeta samo pohvalne besede. Zdravje mu je v preteklih letih močno opešalo. Po zadnji oskrbi v bolnišnici se ni več mogel vrniti na kmetijo Philipsovih, saj je potreboval stalno zdravniško oskrbo. Zadnje dni življenja pred smrtjo je preživel v domu onemoglih Ashleigh House.

Od pokojnega smo se v lepem številu poslovili z daritvijo svete maše zadušnice v cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu, kjer je pokojnemu Jožetu na-

menil nekaj lepih besed tudi njegov gospodar Andrew Philips.

Sinu pokojnega Jožeta in njegovim sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

Napisal Maks Gregorec

Po kratki in hudi bolezni je 17. avgusta v bolnišnici v Newportu za vedno zaspala **Slavka (Lucy) Bitvus, roj. Mihelič**. Slavka je bila rojena 30. januarja 1921 na Jesenicah. Po vihri druge svetovne vojne je zbežala iz države komunističnega režima v britansko vojaško cono v Avstriji. Tam je spoznala svojega bodočega moža Stanislava Bitvusa iz Litve. Leta 1948, eno leto po poroki, sta zapustila nemirno celino in našla svoj prostor v Britaniji. Najprej sta si uredila svoj dom v Manchestru, kjer je Stanislav delal kot jeklar. Potem sta se preselila najprej v Llanelli v zahodnem Walesu in končno leta 1962 v Risco v Walesu. Oba sta bila poštena in vztrajna delavca. Leta 1950 se jima je rodil sin Alan. Čeprav so živeli skromno, so bili srečna družina.

Slavka se je po končanem romanju na tem zemeljskem življenju pridružila svojemu možu Stanislavu, ki je njo in sina Alana zapustil že pred petimi

leti. Sin Alan je v poslovilnem nagovoru ob maminem grobu povedal, da je bila njena najodličnejša lastnost skrb za druge ljudi, čeprav njeno življenje ni bilo lahko. Že kot mlado dekle je morala bežati z vojnega območja, na življenjski poti pa jo je pogosto spremljalo tudi trpljenje. Vsemogočni Bog naj Slavkini duši nakloni večni mir in pokoj.

V imenu slovenske katoliške misije in slovenske skupnosti v Veliki Britaniji izrekam iskreno sožalje Slavkinemu sinu Alanu, sorodnikom v Sloveniji in Litvi ter vsem tistim, ki so poznali to dobro in pošteno žensko.

Stane Cikaneč, žpk.

Slovenska bibliografija za Veliko Britanijo

Pri založbi Mladika v Trstu je pred kratkim izšla Slovenska bibliografija za Veliko Britanijo. Po trinajstih letih zbiranja podatkov je bibliografijo pripravil tržaški knjižničar Marjan Pertot. V njej so predstavljena vsa v Veliki Britaniji izdana dela v slovenskem jeziku oziroma vsakršna v Veliki Britaniji izdana dela slovenskih avtorjev in slovenskih založb in tudi Slovcem in slovenski problematiki posvečene "tuje" izdaje. Avtorju je za časovno razdobje med 1945 in 2000 uspelo zbrati tako kar 416 bibliografskih enot, od tega 31 časopisov in revij. Kot enega izmed pomembnejših žarišč tiskane besede Pertot omenja prav Slovensko katoliško misijo, ki že od leta 1947 izdaja svoje publikacije. Potem ko so slovenski duhovniki v Veliki Britaniji od začetka za svoje vernike pripravljali različna obvestila in priloge k Naši luči, je sedanji župnik leta 1987 začel redno izdajati **Bogoslužna sporočila Slovcem v Veliki Britaniji**.

Slovenska skupnost, ki prihaja k slovenski maši v Derby.

To prvo slovensko bibliografijo za Veliko Britanijo lahko naročite pri založbi Mladika na naslov: Uredništvo Mladike, Ulica Donizetti 3, I - 34133 Trst, Italija; po faksu na št.: 00-39-040-633307 ali po telefonu na št.: 00-39-040-370846.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

V župnijski cerkvi sv. Henrija, Wolluwe-Saint-Lambert, v Bruslju je 17. junija prejela zakrament krsta Manon Tatjana, prvorojenka v družini Christopherja Bennetta (njegov oče je Anglež iz Londona, mati pa Slovenka) in Sandrine Bardouil. Rodila se je 24. marca letos v Uccleju v Bruslju. Pri krstu so bili navzoči sorodniki iz Francije in Anglije. Na željo staršev je bil ves krstni obred v slovenščini in francoščini. Mladi slovenski družini iz srca čestitamo!

Lep življenjski jubilej. Sporočamo, da je 28. aprila letos v krogu svoje družine v Elougesu praznovala 80-letnico življenja gospa Ivanka Skapin, vdova Mlakar.

Vsi rojaki in rojakinje iz Monsa in iz Charleroija jo dobro poznajo kot izredno delavno Slovenko, ki lepo skrbi za svojo "domačijo", kjer je vsak lepo sprejet. Rada in redno se udeležuje slovenskih svetih maš, vsa leta rada prebira Našo luč in mohorjevo Pratiko. Želimo ji vse najboljše in naj jo Bog še mnogo let ohrani med nami!

Slovinci v belgijskem Limburgu gredo vsako leto na binkoštni ponedeljek ob sodelovanju društev

Izseljenski duhovnik Kazimir Gaberc je krstil malo Tatjano.

Slomšek in Naš dom ter Slovenske katoliške misije na romanje. Letos smo se odpeljali z avtobusom in nekaj osebnimi avtomobili v božjepotni kraj **Scherpenheuvel**. To je glavna božja pot v flamskem delu Belgije. Kot zanimivost naj povem, da imajo tukajšnje glavne božje poti več cerkva, kapel in dvoran za bogoslužje. Poleg tega pa je povsod tudi križev pot. Odveč je omenjati stojnice, kavarne, gostilne, ki pa so

zunaj prostora, namenjenega za molitev in zbranost.

Sveto mašo, pri kateri smo sodelovali z lepim ljudskim petjem, ter pete litanije Matere božje smo imeli v pripunni kapeli, ki je bila ta dan rezervirana samo za nas. Pripravljenih je bilo 60 sedežev, vendar niso bili vsi zasedeni.

Romanje vedno združimo z ogledom tamkajšnjih znamenitosti. Pod vodstvom in ob odlični razlagi turističnega vodnika Staneta Revinška, predsednika društva Slomšek, smo si ogledali starodavno mesto Diest in zunanost znamenitega samostana Averbode.

BRUSELJ

Na praznik Gospodovega vnebohoda je dočakal **Vzhodni katoliški center** na Kroonlaanu poseben obisk. Tu je stavba, v kateri sta za katoličane iz vzhodnih dežel že 50 let opravljala sveto bogoslužje v vzhodnem obredu slovenska duhovnika: pokojni msgr. Anton Ilc in g. Karel Ciril Kozina, oba

Udeleženci slovesnega sprejema na nunciatu v Bruslju, ob odlikovanju g. Karla Kozine. Na sliki pred njim (skrajno levo) njegova sestra Frančiška, ki je vsa leta stregla bratu in pokojnemu msgr. Antonu Ilcu.

po rodu Ribničana. V vseh teh letih sta s sodelavci v države bivše Sovjetske zveze pošiljala na tone knjig, zlasti Svetega pisma, pa tudi dela krščanskih pisateljev. Še vedno vsak mesec odpotuje v Rusijo, Ukrajino, Belorusijo in drugam kakšna tona knjig; dokler bo še kaj zalog.

Prvega junija se je tukaj ustavil nadstropni avtobus iz Švice. Tamkajšnja slovenska misija je v organizaciji g. Greinerja iz Soloturna letos organizirala nekajdnevni izlet v Belgijo. Prosili so me, da bi zanje maševal nekje v Bruslju. (Za Slovence v Bruslju ima redno mesečno bogoslužje g. Kazimir Gaberc.)

Odkar po zaslugi omenjenih dveh gospodov – g. Kozina je še zelo delaven, g. Ilc pa nas že spremlja iz večnosti – v Bruslju ustanovljamo nov Slovenski pastoralni center, se počutim v tej stavbi doma. Lepo kapelo v vzhodnem slogu je do konca napolnilo 60 ljudi iz Švice, Liechtensteina in Vorarlberga. Med mašo je odmevalo mogočno slovensko ljudsko petje, kakršnega ta del Bruslja menda še ni slišal. Naslednji dan so bili ti dobri švicarski Slovenci spet v isti kapeli. Tokrat pa je maševal g. Kozina v bizantinskem obredu – v staroslovanskem jeziku. To je bilo za naše goste posebno doživetje, saj so bili menda prav vsi prvič pri vzhodni liturgiji.

(O Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju bomo lahko kaj več poročali v kratkem.)

Heerlen – Heksenberg

Slovensko društvo Zvon je 18. junija priredilo **slovenski dan**. Ob enajsti uri je bila napovedana sveta maša v društvenem domu. Zaradi iskanja

poti do njega je moški zbor Provox nekoliko zamudil. Pri maši pa so nas spet duhovno obogatili. To je bil njihov drugi nastop v dveh državah v manj kot 18 urah. Tudi po tej poti se tem dobrim ljudem iz domovine v imenu Slovencev iz belgijskega in nizozemskega Limburga lepo zahvaljujem.

Maasmechelen – Bled

Kakšno povezavo pa imata ti dve mesti? Tukaj imamo med družinami, ki so zaljubljene v Slovenijo, tudi družino **Dauids Bogovič**. Oče Peter, Flamec, in mami Milica (Ljudmila), rojena v Sloveniji, sta profesorja glasbe in vodita glasbeno šolo, orkester in prodajalno z glasbili. Hčerka Petra je pravkar končala konservatorij v Leuwnu. Na Bledu postavljajo hišo. **Petra**, profesorica glasbe, in njen zaročenec inž. **Patrick Gielkens**, po rodu Flamec, sta sklenila, **da se bosta poročila na Blejskem otoku**. Na zakrament ju je pripravil slovenski izseljenski duhovnik (ta med drugimi kar dobro obvlada tudi nizozemščino). O poroki na Bledu sta me obvestila že pred

časom in me prosila, naj si rezerviram datum.

29. julija 2000 je bila v cerkvi na Blejskem otoku **poroka** ob navzočnosti kakšnih 40 sorodnikov in rojakov iz Belgije. Ženin in nevesta sta med poročno mašo sama zaigrala nekaj lepih melodij na malih orglah in na trobento. Še dobro, da je Patriku ostalo kaj sape, saj je bil malo prej od pristanišča na vrh 99 stopnic v naročju prinesel svojo nevestico. Torej jo je pošteno zaslužil. V spomin sta dobila lepo okrašeno svečo s podobo Marije Pomagaj, delo sester karmeličank iz Sore; prižgala naj bi jo ob morebitnih težkih trenutkih. "Bog daj, da je ne bi bilo treba prižgati nikdar!" sem jima zaželel, tako lepo naj bi jima bilo vse življenje! Petra in Patrick, naj Vaju Bog blagoslavlja. Bodita srečna v trajni ljubezni!

Osebnost sem bil zelo vesel, da sem mogel biti navzoč pri tej poroki. Saj se mi v Belgiji zgodi, da me kakšna slovenska nevesta ali ženina ne povabita, da bi sodeloval pri poroki. Tukaj sem imel že kar nekaj porok za domačine – v flamskem ali itali-

Patrick Gielkens in Petra Dauids sta si za kraj poroke izbrala "biser pod Triglavom".

janskem jeziku – za Slovence pa v štirih letih še nobene.

Maasmechelen – Komenda

29. julija popoldne je bil v Komendi tudi krst belgijskega Slovence **Aljaža Tadeja Kastigarja**. Oče Eugen je svoje zgodnje otroštvo preživel v Ljubnem, mamica Alja Magister pa je doma v Komendi. Imajo še šestletnega sina Domna, ki je bratca zelo vesel. Mlada družina si zelo želi, da bi se mogla kmalu za vedno vrniti v Slovenijo. Privoščimo jim še veliko sreče in uspeha v tujini in potem veliko sreče v Sloveniji. Domen in Aljaž bosta veselo stregla pri slovenskih mašah.

29. julija smo se **poslovlili od naše dobre Zinke Strgar**, vdove za pokojnim Alojzjem Korelcem. Rojena je bila 27. septembra 1931 v Brodu, župnija Sv. Križ Podbočje. Na spominski podobici je zapisano: "Čisto tiho in mirno, prav kakor je živela, se je med spanjem vrnila v Očetovo hišo; njeno življenje je tako doseglo svojo polnost."

Okrašena s preprostostjo in resnično dobroto, gostoljubnostjo in pripravljeno pomagati vsakemu, je živela v svojem domu (v Lotenu) s svojim pokojnim možem.

Zaradi njenega življenja in pozornosti do vsakega upamo, da bo zdaj združena s svojim možem in svojimi večno živela v veselju in božjem miru.

Draga "teta" Zinka, Slovenska misija, društvo Slomšek in prav vsi Vas bomo pogrešali. Vaše mesto pri slovenskih mašah bo sicer prazno, vendar verujemo, da nas boste spremljali iz božje večnosti. Počivajte v miru!

Lepo se zahvaljujemo g. Kazimirju Gabercu, ki je bil ob flamskem župniku navzoč pri pogrebni slovesnosti zaradi odsotnosti tukajšnjega duhovnika Lojzeta. Prav lepa zahvala tudi pevskega zboru Slomšek za sodelovanje.

Heelerheide

2. septembra sta obhajala **slovesnost zlate poroke Slavko in Netty Sterman**. Pri zahvalni sveti maši v cerkvi sv. Kornelija se je zbralo veliko prijateljev Slovencev in Nizozemcev, prišli pa so tudi sorodniki iz Slovenije. Sveto mašo sva vodila oba duhovnika – tamkajšnji župnik in slovenski duhovnik. Prepeval je zbor Zvon, pri katerem Slavko prepeva že več deset let, poleg tega ima tudi šolo za "frajtonar'co". Trenutno ima 20 učencev. Po slovesnosti so ga nekateri prijetno presenetili in pred cerkvijo zaigrali na harmonike nekaj lepih melodij. Slavko je izdal že tri zgoščenke najstarejših slovenskih narodnih pesmi pod naslovom "Pesmi, ki me jih je učila moja mama". Pesmi prepeva in spremlja s harmoniko sam. O tej zbirki pravi: "... brez nje bi bil velik del ljudskih pesmi, ki so na tej zgoščenki, že pozabljen in za mnoge slovenske potomce izgubljen." Če se kdo zanima za te lepe stare pesmi, se lahko obrne na naš naslov - SKM v Belgiji.

Slavko je bil rojen leta 1926 v Veliki Kostrevnici, leta 1929 je njegov oče z družino prišel na Nizozemsko delat kot rudar.

Danes je simbol Slovencev na Nizozemskem, saj sodeluje v vseh društvih: Zvon, Sveta Barbara in Slovenska folklorna skupina. Nikoli ga ne vidimo drugačnega kot veselega in nasmejanega. Za to ima gotovo

zasluge tudi njegova ljubeča žena Netty.

Gospod Slavko in gospa Netty, kličemo Vama še NA MNOGA SREČNA IN ZDRAVA LETA!

Maasmechelen

Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek letos obhaja 40-letnico obstoja. Ta jubilej bo proslavilo na 40. slovenskem dnevu, ki se bo začel 30. septembra ob 16. uri z daritvijo svete maše v cerkvi svete Barbare v Eisdnu. Sledila bo proslava in slovenska veselica v mestnem Kulturnem centru.

Zaslužnemu in nepogrešljivemu društvu Slomšek želimo še veliko desetletij uspešnega dela v prid slovenske kulture, vernosti, izročila naših prednikov. Vsem članom - posebej upravnemu odboru s poštvalnim predsednikom Stanetom Revinškom na čelu pa prisrčna zahvala za vse delo.

V imenu Slovenske katoliške misije – duhovni voditelj Lojze Rajk, župnik.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Humanitarno društvo Novina

Društvo Slovencev v Parizu je pod vodstvom predsednice Eve Sutlič v soboto, 27., in nedeljo, 28. maja, pripravilo koncert verskih in narod-

Sorodniki, prijatelji in znanci Virginije in Aleksandra Škrlija ob njuni življenjski odločitvi

nih pesmi v kapeli sv. Terezije in v dvorani slovenskega doma v Chatillonu. Družinski trio Novina nas je z izbranimi pesmimi in glasbeno spremljavo popeljal v vrt sanj in lepote. Pesmi: Kje si sedaj, V objemu morja, Dom, Marija moja, Hvala ti, ati, za vse, Spomin me nate spremlja, Molim s teboj in še druge so nas navdušile. Kazale so na njihovo družinsko enotnost in ljubezen, saj jih je očetova smrt povezala v šopek upanja in ljubezni. Pri predzadnji pesmi

nam je mati v jedrnatem nagovoru prikazala, zakaj je bilo društvo ustanovljeno in kako z nabirkami pomagajo ljudem v stiski. Govorila je o moževi oziroma očetovi smrti in kako ter čemu je društvo nastalo. Vse to je bil lep zgled in najlepše premišljevanje, da je lahko tudi smrt družinskega očeta začetek veselja in upanja. Marsikatero oko se je orosilo v solzah veselja in občudovanja. Na koncu govora in koncerta je sledilo ploskanje vseh navzočih, in to ne samo zaradi pesmi, ampak zaradi življenjskega zgleda in dela vseh članov družine. Pred nami ni bila samo pesem in glasba, ampak njihova povezanost in njihov zgled. Prav pesem "Hvala ti, ati, za vse" je bil neki krik zahvale očetu, pobudniku vsega v Družinskem triu NOVINA.

Gospe Evi Sutlič in Društvu Slovencev v Parizu gre priznanje za lepo organizacijo in dobro pogostitev, ki so jo s pridnimi rokami in delom darovali mladim pevcem in mami. Vsem velik Bog lonaj!

Dve poroki

V soboto, 3. julija, sta se v Cormeilles en Parisisu poročila Arnaud Radigue

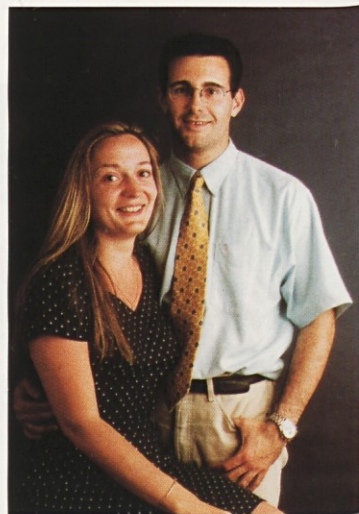
in Ingrid Penko. Njuni starši, prijatelji in znanci so ju pred župnijsko cerkvijo lepo sprejeli in ju pospremili do oltarja. Med sveto maši sta si obljubila zvestobo in ljubezen za vse življenje. Obred je bil v francoščini in slovenščini, pesmi pa vse v slovenščini, saj nas je bilo pri maši največ Slovencev. Gospod Silvester je med pridigo poudaril veličino božje ljubezni in milosti, ki poročenca povezuje v eno telo. Njuni starši so bili njenega koraka zelo veseli. Veselje se je nadaljevalo po sv. maši pred cerkvijo, kjer smo z veseljem "hura" pozdravili poročenca.

Kličemo jima, naj bo Bog z njima na skupni poti in naj njuna ljubezen gori vsak dan!

V soboto, 15. julija, sta v kapeli sv. Terezije v Chatillonu pristopila k lepo okrašenemu oltarju **Aleksander Škrli in Virginie Herou**. Kapela je bila polna njihovih prijateljev in znancev. Ker Aleksander dela pri varstveni službi, so njegovi sodelavci poskrbeli za veselo razpoloženje že pred sveto mašo, da ne govorimo o navduše-

Aleksander Škrli in Virginie Herou sta stopila na skupno pot.

Ingrid Penko in Arnaud Radigue sta si zvestobo obljubila pred oltarjem.

(Lorgues) Sestra Cirila Knafeljč bo letos napolnila 82 let življenja

nem ploskanju pred cerkvenimi vrati po poroki. Njuna priprava na sveti zakon je bila preprosta, a globoka in resna. Sama sta si izbrala liturgična besedila in med poročnimi obljubami se je lepo videlo, da sta sveti zakon vzela zares. Sveta maša je bila dvojezična, pri njej pa je poročevalec Silvester Česnik poudaril, da je vsaka zakonska zveza milost, ki prihaja od Boga, in ne samo od želje dveh oseb. Zakon je nekaj svetega, je čudoviti božji dar ljubezni. Prepevali smo samo slovenske poročne pesmi, nad katerimi so bili francoski svatje navdušeni. Aleksandru in Virinie želi slovenska skupnost mnogo sreče, ljubezni in veselega življenja. Bog naj vaju spremlja s svojim blagoslovom!

MERICOURT

Na veliki šmaren smo se kristjani iz severne Francije ob 10. uri zbrali v Vilmyju ob oltarju loretske Matere božje, Kraljice miru in milosti. V tej cerkvi se zbirajo Slovenci vsako leto

že od 1923., in to na sam šmarni dan. Cerkev je obdana s stotisoči grobovi mladih fantov, ki so padli za svobodo Evrope med prvo svetovno vojno. Število slovenskih vernikov se iz leta v leto veča, saj sem poromajo tudi Slovenci od doma in iz drugih krajev Francije. Marijino češčenje je viden znak, da je slovenski človek v tujini kot doma močno povezan z Božjo in našo materjo. Ljubezen do Nje je globoka in polna notranjega veselja. Hvaležnost se v takih trenutkih preliva v molitev in pesem. Okoli 450 grl je prepevalo Kraljici loretski na čast in med mašo častilo njenega Sina. Pri povzdigovanju je g. Vinko Razložnik visoko dvignil prapor sv. Barbare, zavetnice rudarjev, in s to gesto še bolj nakazal pomembnost srečanja z Marijo. G. Silvester Česnik je v pridigi v obeh jezikih nanizal zgodovinsko delo, trud naših ljudi v tujem kraju, katerim je Marija ostala svetla zvezda danica, če so ji ostali zvesti v veri in jo častili kot Mater vseh Slovencev. Na koncu je dodal: "Gospod, daj svojemu ljudstvu vero in milosti, da bo vsak človek v globini svojega srca čutil, da ljubi in da bo ljubljen po Tvoji Materi, roži ljubezni. Naj bodo naše trudne roke osvežene, vsaka solza v očeh naj bo izbrisana z njeno roko in naj bo vsak obraz nasmejan kot zarja jutranjega sonca. Kraljica miru, poglej, vse ure ljubezni goreče preštej, vse njihove solze z biseri okronaj, v vsej neskončni dobroti za vse jim bogato povrni."

Po maši smo pred cerkvijo govorili in se z nasmejanimi obrazi pogovarjali, kako je bilo med počitnicami doma in po Franciji. Drug drugemu smo pripovedovali svoja doživetja, lepote, ki jih je vsak doživel med dopustom. Dan se je že nagibal krepko čez polдне, ko smo se razšli z

besedami. "Na svidenje drugo leto pri Mariji loretski."

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA

KORZIKA

V juniju sem se prvič podal na obisk Korzike, kamor me je povabila družina Palmieri, ki je slovenskega rodu. Korziko imamo Slovenci v bridkem spominu, saj je pred dolgimi leti tam strmoglavilo naše letalo. Prav tako tu in tam slišimo o atentatih in nasilju korziških separatistov, ki zahtevajo neodvisnost od Francije. Sam sem imel priložnost spoznati tudi drugačno podobo tega "Otoka lepote", kakor ga pogosto imenujejo. Na plovbi proti Korziki se mi je pridružil tudi prijatelj p. Robert Podgoršek iz Švice, ki so mu hvaležni rojaki iz Švice podarili nekaj počitniških dni ob njegovi 60-letnici.

Omenil sem, da sva bila gosta družine Palmieri v Centuriju, ki je ena najbolj tipičnih korziških vasic. Bolj kot sam obisk na Korziki pa so bile zame pomembne okoliščine, v katerih sem to družino spoznal. In o tem bi vam rad spregovoril.

Pred časom me je po telefonu poklicala gospa Anica Palmieri in se ob obisku pri hčerki Paulini v Nici želela srečati z mano. To se je tudi zgodilo. Presenetila me je s svojo življenjsko zgodbo: Njena mati je bila zamejska Slovenka iz Italije, oče Italijan. Rodila se je na Korziki in pozneje postala priznana operna pevka. Nikoli ni bila v Sloveniji in tudi nikoli ni poznala drugih Slovencev na Korziki, vendar tekoče govori materni jezik in v njenih besedah je veliko topline in ljubezni do vsega, kar je slovensko. Vse to je prenesla tudi na

svoje otroke in celo njen mož Joseph je v marsičem postal domač s slovensko govorico in kulturo. Mogoče bi ta zgled imel kaj povedati vsem tistim, ki v tujini resno ogrožajo sij slovenstva v svojih srcih in so za to bogastvo prikrajšali celo svoje otroke ...!

LURD – SVETA GORA

Pred nekaj več kot dvema letoma sem v Montpellieru spoznal mladega rojaka in profesorja glasbe Dominika Jankoviča, ki je obenem tudi organist in cerkveni zborovodja. Sploh je vsa njegova družina, ki izvira iz Studenega pri Postojni, zdaj pa živi v Lurdu, glasbeno nadarjena. Tudi oče Tone in njegova sestra sta organista v domači vasi Ossenu pri Lurdu, brat Jože pa je celo redno zaposlen kot organist v lurški baziliki.

Ob prvem srečanju mi je Dominik, velik Marijin častilec, s ponosom pokazal svoj francoski prevod naše priljubljene pesmi Marija, skoz' živ-

ljenje. Božji Materi je vedno vse zaupal in pred leti jo je na Sveti gori tudi poprosil za svojo bodočo ženo. V mesecu maju letos pa mi je lahko srečen predstavil svojo izvoljenko Marie Ange. Dogovorili smo se za pripravo na poroko in kot kraj poročnega slavlja sta si izbrala Sveto goro. Težko bi vam opisal svoje veselje, ko sem v tem mladem paru odkril toliko vere in odgovornosti ob vstopu v novo, skupno življenjsko obdobje. Vse to je odsevalo tudi iz čudovite poročne slovesnosti 15. julija. Pozneje mi je Dominik zaupal: "Hotela sva, da bi bil ta edinstven dogodek v najinem življenju pričevanje in oznanilo za vse navzoče."

Omeniti velja tudi predhodno civilno poroko zaročencev. Njun civilni zakon je namreč potrdil Dominikov oče Tone, ki je tudi podžupan vasi Ossenu pri Lurdu.

Draga mladoporočnica! Naj Bog, ki mu tako iskreno in vdano zaupata, blagoslovi vajino skupno pot in vama da srečo, po kateri hrepenita!

NICA

Počitnice so minile, Naši luči pa vseeno dolgujemo nekaj poročil, ki segajo še v predpočitniški čas.

Brez dvoma je bil osrednji dogodek zlatomašno slavlje gospoda Franja Pavaleca, ki smo ga obhajali na binško praznik, 11. junija.

Gospod zlatomašnik je kar 27 let svojega duhovniškega poslanstva kot izseljenski dušni pastir daroval slovenski skupnosti v Nici in v južni Franciji, zato smemo biti na ta častitljivi jubilej v naši sredi upravičeno ponosni. Pri praznovanju smo se združili s hrvaško skupnostjo, kateri je g. Franjo večkrat velikodušno pomagal. Svojo pridigo je slavljenec osredotočil v misli, kako na skrivnostne in večkrat naravnost čudežne načine Bog danes in vedno kliče izvoljene na delo v svoj vinograd.

Gospod Alfonz Mavri, predsednik Sveta slovenske katoliške misije, je zlatomašniku ob koncu svete daritve izrekel prisrčne besede hvaležnosti in

Civilno zakonsko zvezo sta Marie-Ange in Dominik sklenila pred Dominikovim očetom, podžupanom Ossena (Lurd), pred Bogom pa sta si rekla da v svetogorski Marijini baziliki v domovini.

Franjo Pavalec je v Nici obhajal svojo zlato mašo.

izrazil tudi obžalovanje, ker seme njegovega oznanjevanja zaradi človeških pomanjkljivosti ni vedno obrodilo zadostnih sadov. Vendar pa je bila molitev in prisotnost duhovnika že sama na sebi vsa ta leta vir blagoslova za slovensko skupnost na francoskem jugu. Gospod zlato-mašnik, naj vas Bog še dolgo ohranja med nami, ko uživate svoj zasluženi pokoj v naši sredi!

Ob tako imenitnem dogodku ne smemo prezreti tudi vsega truda, ki je spremljal njegovo pripravo. Marljive roke naših žena so za popoldanski čas pripravile nezamisljivo količino dobrot za telo in nad vsem tem je še posebej bdela naša vrla Julka Pascalone. Za poživitev praznovanja pa je poskrbel naš ansambel Stella Maris.

Na praznik slovenske državnosti, 25. junija, je naš rojak g. Rajko Cibič, predsednik Društva slovensko francoskega prijateljstva, na vrtu svojega doma v Mouginsu pri Cannesu organiziral prisrčno praznovanje, ki se ga je udeležilo več kot 70 Slovencev in Francozov. Hvalevredno je, da nas take priložnosti združujejo v ponosni pripadnosti našim koreninam in

hvaležnosti do naše domovine. Tudi to je silno pomembno za vsako slovensko diasporo po svetu.

*Vse dobro vam vošči
vaš duhovnik David Taljat.*

H R V A Š K A

ZAGREB

Tudi letos smo iz Zagreba poromali v Slovenijo. V jubilejnem svetem letu smo na Dolenjskem obiskali dve svetletoletni cerkvi. V Novi Štifti pri Ribnici smo v cerkvi Marijinega vnebovzjetja imeli sv. mašo za pokojne zagrebške Slovence. Mašo je daroval g. Andrej Urbancl, ki se je ljubeznivo odzval našemu vabilu in se nam pridružil. V Novi Štifti smo občudovali razkošje baročnih oltarjev in arhitekture, marsikdo pa je prvič videl svete "štenge". Pred cerkvijo nam je dajala senco mogočna krošnja starodavne lipe.

Nato smo se odpeljali proti Beli krajini, kamor so nas ves čas spremljali gozdovi. Občudovali smo mogočne kočevske gozdove, ki so med vojno dajali varno zavetje partizanom, po vojni pa so sprejeli na tisoče žrtev socialistične revolucije, ne samo Slovencev, tudi Hrvatov in Srbov. Beli brezovi gozdovi so napovedovali, da se bližamo Beli krajini. Tri Fare so podružnica metliške župnije. Slovenija je gosto posejana s cerkvami. Zakaj pa so postavili kar tri cerkve skupaj, ni znano. Dve cerkvi sta umetniško bogatejši, gotiki se je pridružil še barok. Tretja pa je zelo akustična, kar so s petjem potrdili tudi naši pevci. Na romanju nismo imeli težav, ki bi motile prijetno razpoloženje, žal pa je moralo nekaj članov zaradi starosti in bolezni ostati doma.

Na porciunkulo, 2. avgusta, smo se pridružili številnim romarjem, ki so obiskali kapucinsko Marijino cerkev v Krškem. Letos je cerkev po prenovi notranjosti zasijala v vsej svoji lepoti, da smo, kakor je rekel Prešeren, začutili "sled sence zarje onstranske glori", vtisnjene v oltarje". P. Roman Motore je povabil naš pevski zbor, ki je pod vodstvom prof. Vinka Glasnoviča pel pri dveh romarskih mašah za leskovško in krško dekanijo. Romanje je olepšalo srečanje z duhovniki, ki skrbijo za slovenske maše v Zagrebu.

V spomin Mariji

Na življenjski poti, ki se je začela v Logatcu, je udejanjala troje ljubezni. V družini se je razdajala kot zvesta in ljubeča žena in skrbna mati. Moževa službena pot jo je najprej pripeljala v Beograd, nato v Cetinje in Sarajevo. Kljub hudemu domotožju ni nikdar ovirala moževe poklicne kariere.

Posrbela je, da se je družina ob selitvah čim hitreje vživela v novo okolje. Z veliko odgovornostjo sta z možem vzgajala sina in hčer in tako izkoristila dane talente. Spremljala je tudi razvoj svojih vnukov in se veselila njihovih uspehov.

Močan pečat v življenju Marije Rapotec je dala ljubezen do slovenskega naroda in kulture. Že v Ljubljani se je vključila v pevski zbor Glasbene matice. Pozneje je bila vrsto let članica pevskega zbora v Slovenskem domu. Še lani je pela pri pevskem zboru duhovne sekcije. V Sloveniji se je navdušila za planine. Imela je srečo, da je poleg slovenskih vršacev občudovala lepoto gora v Franciji, Švici, Črni gori in Bosni. Do konca pa je ostala zvesta Sljemenu. Vsako nedeljo je bila pri maši na Sljemenu, pri Mariji, kraljici Hrvatov. Od tam je potem šla še k slovenski maši.

Vsa njena dejavnost se je prepletala z ljubeznijo do Boga. Vedno nasmejana je sodelovala pri naši duhovni sekciji. Ob beatifikaciji blaženega Alojzija Stepinca nam je pripovedovala, koliko dobrega je med vojno napravil za Slovence. Prav njeno pripovedovanje je bilo povod za zahvalno mašo na Stepinčevem grobu. Tudi romanj duhovne sekcije se je rada udeleževala. Še pred dvema letoma je bila z nami na sv. Višarjah. S kakšno zbrano in hvaležnostjo je opazovala lepoto narave! Ko so jo v starosti zapuščale moči, ni tožila, ampak je večkrat rekla: "Hvaležna sem Bogu za vse, kar sem lepega doživela." Tako je dozorela za večnost, kjer naj uživa vse razkošje božje lepote in dobrote.

N E M Č I J A

BERLIN

Piknik pri vitezu Jožefu Ciraju

Polni moči so se mladi z župnikom Dorijem in nekaterimi starši v petek, 4. avgusta, vračali z letovanja na morju. Njihove dobre volje in razigranosti ni pokvaril niti zastoj na cesti proti Črnemu Kalu, kjer so zaradi nesreče obtičali v koloni, niti kapljice dežja, ki so grozile, da bo nevihta. Čakal jih je piknik v Komendi, kamor jih je povabil nekdanji konzul v Berlinu, Jožef Ciraj. Gospod Jožef in njegova družina so vse prijetno presenetili z odlično hrano, pijačo, največje doživetje pa je bil zagotovog ogled njegove galerije, v kateri je vsak našel kaj zase. Popoldne so se zabavali ob glasbi, nekateri so igrali košarko in odbojko, drugi so plavali v bazenu, se sprehajali ali pa pogovarjali. Naši mladi so navezali pristne stike s Cirajevimi

otroki, ki so bili pravzaprav "krivi", da je do srečanja prišlo, za kar smo družini Ciraj iz srca hvaležni in upamo, da se bodo naše vezi še utrdile!

Karli Božič in Sabina Bizjak poročena

V soboto, 5. avgusta, smo bili pričr poroki dveh naših mladih faranov, Karlija Božiča in Sabine Bizjak.

Karli in njegova družina izhajajo iz Loga pri Boštanju, sicer pa živijo in delajo v Berlinu. Zelo dejavni so v župniji: Karli poje v oktetu, je njegov predsednik, je tudi zelo vnet športnik. Je sin Karlija Božiča, člana našega ŽPS, in njegove žene Kristine. Njegov brat Kristjan je član Druge generacije in njega je doletela čast, da je bil Karlijeva poročna pričr.

Nevesta Sabina Bizjak je doma iz Petrovč, kamor se je iz Berlina za vedno že preselil njen brat Marko, ki v domovini končuje šolanje. Je zelo dejavna mladinka, pripravljena na pomoč vsepovsod, odlična plesalka v eni berlinskih plesnih skupin, zaposlena kot medicinska sestra v bolnišnici na oddelku za dializo in dobra mamica hčerki Selini. Rada peče pecivo za naše prireditve, še poseb-

Dekliški sekstet Vransko ter župnik Dori s sestro Marjanco

Sabina Bizjak in Karli Božič s hčerko Selino na poročni dan

no radi imamo njen tiramisu, pa tudi sicer nam njene domiselne dekoracije velikokrat polepšajo praznike! Sabina je hči Jerneja, ki tudi veliko pomaga v župniji in priskrbi vse, kar potrebujemo v zvezi z vodo in kurjavo. Bil je član ŽPS. Tudi mama Nada pridno sodeluje z župnijo, kadar gre za pomoč župniku ali kje drugje.

Svoj "da" sta izrekla v čudovitem okolju gradu Tabor nad Laškim. Kakšna simbolika! Spodaj je tekla Savinja in jima pela pesem ljubezni, povezanosti, predanosti ... Kakor se Savinja pri Zidanem Mostu vrže v objem Savi in tečeta naprej pod enim imenom, tako je Savinjšanka Sabina ponudila roko ženinu, doma ob Savi, in njuno življenje bo odslej ena sama skupna pot ob čebljanju hčerke Seline.

Svojo ljubezen sta v navzočnosti treh duhovnikov: berlinskega župnika Izidorja Pečovnika, nekdanjega berlinskega in sedaj župnika v Murski Soboti Martina Horvata in domačega župnika Alfonza Žiberta pred Bogom potrdila v cerkvi v Boštanju. Ob spremljavi domačega organista jima je ob prvih korakih na poti skupnega

življenja prepeval oktet naše župnije. Veselje se je nadaljevalo na ohceti v Zdravilišču Laško, kjer se je zbralo veliko mladih iz Berlina in domovine, veliko prijateljev in sorodnikov, ki so mladoporočencema pripravili svojevrstna presenečenja z darili in govori. Naj Bog blagoslavlja njuno skupno pot!

Mladi Savinjšani v Berlinu

Letošnje počitnice so bile nekaj posebnega tudi za mlade slovenske dijake, doma iz Vranskega, Šempetra in Celja, ki so tri tedne preživeli v Berlinu. Pod budnim očesom župnika Dorija so Moni, Miha, Uroš in dve Andreji obiskovali tečaj nemškega jezika. Stanovali so v naših skupnih prostorih, v prostem času pa so si imeli priložnost ogledati veliko kulturnih, zgodovinskih pa tudi modernejših znamenitosti Berlina. Ogledali so si tudi razne predstave, si pridobili znanje in razširili svoje obzorje.

Od 23. do 27. avgusta so pri nas gostovale mlade pevke iz župnije Vransko. Dekliški sekstet pod vodstvom odlične mlade nadarjene pevke in organistke Brigite Golobič in njene sestre Klare, odlične solistke, ki petje delno spremlja s kitaro, sicer redno prepeva pri polenajsti maši na Vranskem, tokrat pa so na povabilo rojaka Dorija ob začetku novega šolskega in akademskega leta nastopile v naši cerkvi, pri kateri so dobesedno navdušile. Pele so med mašo in po njej pripravile nepozaben koncert. V sekstetu prepeva tudi Dorijeva najstarejša nečakinja Moni. Poslušalci – kar škoda, ker jih je bilo še veliko doma v Sloveniji – so bili navdušeni. Ubrani glasovi, ki so odmevali v cerkvi in pozneje v dvorani, bodo še dolgo

odmevali v naših srcih. Da so res dobre, pove podatek, da je Brigita kljub svoji mladosti (obiskuje fakulteto) že dobila Gallusovo priznanje za 10-letno delo na glasbenem področju, za kar ji izrekamo iskrene čestitke in ji želimo, da bi še naprej s tako požrtvovalnostjo razdajala svoj talent.

Brigita in Klara tudi samostojno nastopata kot Duo Venera na raznih prireditvah, kot sekstet pa vsa dekleta pridno vadijo in nastopajo. Dobrih deset dni pred odhodom v Berlin so s svojim petjem obogatile bogoslužje v cerkvi sv. Hieronima na Taboru nad Vranskim, kjer je gospod Dori letos praznoval dvajsetletnico mašniškega posvečenja. 12. avgusta je daroval zahvalno mašo za vse, ki so mu pomagali ob novi maši. V cerkvi se je zbralo lepo število prijateljev, ki so se po maši poveselili še ob zvokih Kvinteta Dori.

Zapustil nas je mežnar Slavko

Med počitnicami je Gospodar življenja poklical k sebi Slavka Mravaka, mežnarja slovenske župnije. Kljub hudi bolezni, kljub težkim operacijam nas je njegova smrt presenetila in iznenadila. Prišla je nepričakovano, saj se je Slavko z vso močjo boril z boleznijo.

Bil je zgled pobožnega in zvestega kristjana. Vsa družina je živela za cerkev sv. Elizabete, v kateri je bil Slavko mežnar slovenske, žena Slavica pa mežnarica nemške župnije. Trije sinovi: Goran, Zoran in Mario so njun ponos. Zoran je poročen in z ženo Nedo imata še ne dveletnega sinčka Tonija, ki je bil za dedija Slavka pravo sonce. Vedno ga je vzel s seboj k maši, kjer mu je pomagal v zakristiji in tudi poskušal ministri-rati.

Slavka bo močno pogrešala njegova družina pa tudi slovenska župnija. Hvaležno se ga bomo spominjali v molitvi in pri svetih mašah.

M. M.

FRANKFURT

Konec maja in v začetku junija nas je 30 oseb iz slovenske župnije Frankfurt (tri so bile iz župnije Mannheim) poromalo v **Fatimo** na Portugalsko in v **Kompostelo** v Španiji. V Lizboni in Fatimi ter okolici smo se pridružili skupini romarjev iz Slovenije, ki sta jih vodila **p. Peter Lavrih** in upokojeni **župnik Roman Kavčič**. Marijina prikazovanja v Fatimi so se končala 13. oktobra 1917 s sončnim čudežem pred več kot 70.000 ljudmi, zato naj bo ta zapis v oktobrski številki Naše luči počastitev fatimske Marije, Kraljice miru.

Naše romanje smo začeli 31. maja zgodaj zjutraj na letališču v Frankfurtu. Letalo nas je ob 7.00 popeljalo proti Milanu, od tam pa po krajšem postanku v Lizbono, kjer nas je čakala vodnica. Popoldne smo si

ogledali Lizbono, zlasti samostan in cerkev **sv. Hieronima**, sezidana v čudovitem manuelinskem slogu. Zelo lep in veličasten je novejši spomenik mornarjem odkriteljem, v bližini pa stari obrambni stolp in svetilnik **Belem**. Vse to leži ob izlivu reke Tajo v Atlantski ocean. Od tu je tudi lep pogled na največji viseči dvojni most – za avtomobile in vlak – v Evropi (3 km dolg in 190 m nad vodo), ki povezuje oba bregova te reke, in prav tako stari in novi del Lizbone, ter na veličastni **kip Kristusa Kralja**. Še krožna vožnja po mestu in pripeljali smo se do hotela, kjer smo že kar utrujeni počakali še na skupino iz Slovenije. V bližnji cerkvi smo imeli mašo, ki jo je vodil Roman Kavčič, se nato pri večerji telesno okrepili in kar hitro odšli počivat. Naslednji dan, na vnebohod, smo se zgodaj odpravili k rojstni hiši in cerkvi sv. Antona Padovanskega, kjer smo imeli mašo, ki jo je daroval **Martin Retelj**. Roman Kavčič, **izvrsten vodnik**, pa nam je po maši razložil in razkazal cerkev in kripto, bližnjo katedralo in vse druge znamenitosti, koder smo v teh dneh hodili. Mahnili smo jo še na

grajsko vzpetino, od koder je lep razgled na vse strani tako mesta kakor okolice. Popoldne smo se vsi skupaj še enkrat ustavili v Belem v Lizboni. Naš Stanko Pustovrh, ki je **nosil slovensko zastavo** in spominski šal papeževega obiska v Mariboru, je s tem dal mnogim vedeti, od kod in kdo smo; tudi skupina slovenskih učiteljic in učiteljev nas je seveda spoznala. Pater Peter je takoj stopil v akcijo in jih nagovarjal, da se nam pridružijo na poti v Fatimo, kjer bomo skupaj zmolili kakšen rožni venec. Ves njegov šarm in besede niso pomagale. Sami smo se še zapeljali po visečem mostu h kipu in svetišču Kristusa Kralja; 28 m visok kip stoji na 82 m visokem podstavku, v katerem je svetišče. Ta kip je bil postavljen leta 1959 po zaobljubi portugalskih žena v zahvalo, da Portugalska ni bila vpletena v drugo svetovno vojno. Od tu smo nadaljevali pot proti 130 km oddaljeni Fatimi, cilju našega romanja. Še pri belem dnevu smo se namestili v hotelu v bližini svetišča, povečerjali in se nato ob pol desetih zvečer odpravili h kapeli prikazovanj k

Helena in Roman na poročni dan v kapeli Helgoland pri Mayenu (NL 7/2000)

Romarji iz Frankfurta s svojim šoferjem na poti proti Komposteli

Romarji iz Frankfurta in Slovenije na Kalvariji pri Fatimi na Portugalskem

molitvi rožnega venca in večerni procesiji.

Naslednji dan, v petek, smo imeli zjutraj slovensko mašo v kapeli prikazovanj, ki jo je vodil Miran Kelvišar iz Kisovca. Petek je bil namenjen ogledu treh znamenitih krajev v prostoru med Fatimo in atlantsko obalo: **Alcobaca, Nazare in Batalha**. Tudi v petek zvečer smo pred baziliko v Fatimi molili rožni venec in se udeležili večerne procesije.

Sobota je bila po jutranji maši v eni večjih kapel namenjena Fatimi. Po zajtrku smo se odpravili k molitvi križevega pota. Postaje s Kalvarijo in madžarsko kapelo so postavili Madžari po zadušitvi upora na Madžarskem leta 1956. Pretresljivo molitev ob tem križevem potu je oblikoval Roman Kavčič. Od tu smo se podali še v **Aljustrel**, rojstni kraj fatimskih vidcev, in v tamkajšnjo župnijsko cerkev. Za zaključek smo bili deležni še predstavitev same fatimske bazilike in trga pred njo. Sobotno popoldne si je vsak oblikoval sam: molitev pred Najsvetejšim, v kapeli prikazovanj, ogled bazilike in

trga, opazovanje romarskih skupin in posameznikov, ki so začeli napolnevati ta velik prostor; veliko romarjev se na kolenih po vsej dolžini trga približuje milostnemu kipu. Še večerna molitev rožnega venca in že množica romarjev pri procesiji.

V nedeljo zjutraj ima frankfurtska skupina mašo v kapeli prikazovanj, po zajtrku pa se napotimo proti severu, k drugemu cilju našega romanja, k sv. Jakobu v Komposteli v Španiji. V nasprotni smeri proti Fatimi pa že vozijo, kot nas opozori naš portugalski šofer, stotine osebnih avtomobilov in avtobusov romarjev. Z vožnjo skozi mesto nekoliko občutimo zelo **staro trgovsko mesto Porto**, ki je seveda vsaj za nekatere najbolj znano po vinu "porto". Nekoliko več se ustavimo v univerzitetnem mestu Coimbra, nekdanji rezidenci portugalskih kraljev. Ogledali smo si cerkev sv. Izabele Portugalske. Poleg stoji tudi vojaški muzej, pred katerim se je ravno menjavala častna vojaška straža. Nekatere je to tako prevzelo, da so se kar bližali in bližali vходу in straži; nekateri menijo da zaradi ceremoni-

je, drugi da zaradi vojakinj, ki so bile del te ceremonije. Zapeljali smo se skozi mesto, tudi **mimo karmeličanskega samostana**, kjer še živi vidkinja iz Fatime, **sestra Lucija Santos**.

Skozi severno Portugalsko smo popoldne ob petih prišli do našega prenočišča v Španiji **na Monte Gozo** v bližini Santiago de Compostela. Tu je romarsko naselje v obliki bungalovov na pobočju hriba, od koder se zelo lepo vidi katedrala sv. Jakoba. Nekateri posamezniki so pričakovali menda kakšen velik hotel; nekoliko jih je kasneje potolažila zelo lepa jedilnica v restavraciji in zlasti vsebina le-te. Zvečer smo na poti proti romarskemu križu na vrhu hriba zmolili rožni venec, zapeli nekaj pesmi, pa se kaj kmalu vrnili v prenočišče, ker je vlekel prav hladen galicijski sever. V ponedeljek zjutraj nas je že čakala vodnica, ki nam je v dobrih dveh urah nekoliko razkazala samo Kompostelo, zlasti in predvsem pa cerkev sv. Jakoba, njeno zgodovino in arhitekturo. Že pri dopoldanski maši smo imeli priložnost videti, kako osem mož zavihti in poganja **45-kilogramsko kadirnico** po prečni 30-metrski ladji od stropa do stropa. Pri glavni romarski maši ob 12.00 so bili prisotni italijanski, francoski in slovenski romarji, poleg španskih in še katerih drugih seveda. Prijetno presenečenje zame je bilo, da se je španskemu duhovniku, ki je vodil somaševanje, zdelo samo po sebi umevno, da italijanski in slovenski duhovnik spregovorita na kratko tudi v svojem jeziku, da je del mašnih molitev v jeziku romarjev, ne oziraje se na velikost skupine (v velikih romarskih krajih, kot je Lurd, Fatima, pa še kje, se je treba prav posebej truditi in si prizadevati, da ti uspe dobiti to prav-

ico in ugodnost). Tudi po tej maši so zavihteli veliko kadilnico. Popoldne smo imeli še nekoliko časa za okrepčilo, kakšen nakup; že dopoldne pa nas je gospa Rosensteinova obdarovala s **školjko** sv. Jakoba, znamenjem kompostelskih romarjev. Tudi ponedeljkov večer smo sklenili z molitvijo rožnega venca in pesmijo pri kipu dveh romarjev na Monte Gozo.

V torek zjutraj, 6. junija, nas je čakala 200 km dolga pot do letališča v Portu, od koder smo poleteli proti Milanu. Ker je bil postanek nekoliko daljši, smo imeli v letališki kapeli še mašo. Z nekoliko zamude smo prišli ob pol desetih zvečer v Frankfurt.

Hvala Bogu, brez nesreče ali kakšnih nevšečnosti, z lepimi vtisi, upam da tudi duhovno obogateni. Vsi smo bili presenečeni nad lepo urejenostjo in čistočo krajev, koder smo hodili, kljub množici romarjev in turistov. Lepa pokrajina, prijazni ljudje, tudi to je naredilo naše romanje lepše, prijetnejše in ga zapisalo v naše srce.

rem

MANNHEIM

Tudi Slovenci opazni pri procesiji

Vsako leto je na praznik sv. Rešnjega telesa v središču Mannheima maša na prostem na prostoru, kjer je ob delavnih tržnica. Po maši pa se razvije procesija po mestnih ulicah do znamenite Jesuitenkirche. V procesiji gredo pripadniki vsake župnije skupaj, da tako vsaka skupina doživi procesijo, kot ustreza posameznemu narodu. Da smo se lažje zbrali, smo imeli cerkveni prapor s sliko brezjanske Matere božje in blaženega Slomška, ki ga je v narodni noši nosil Tone Ivanc v spremstvu svoje žene

Slovenci pri procesiji sv. Rešnjega telesa

Marinke. Med procesijo smo peli slovenske evharistične pesmi, kadar nas niso preglasile trobente, ki so šle za nami. Seveda smo opazili, da procesija po mestnih ulicah ni isto, kot tista, ki smo je vajeni od doma. Doma smo z molitvijo spremljali Jezusa v monštranci, da bi blagoslovil polja in domove. V mestu prav tako potrebujemo božjo pomoč, le moliti je težje, saj je toliko stvari, ki človeka zmotijo. Tudi radovedni gledalci na ulicah, ki ne kažejo nikakršnega razumevanja za svete

reči, človeka raztresajo. Kljub temu smo se potrudili, da med procesijo ne bi samo ustvarjali parade, ampak da bi predvsem z molitvijo in petjem prosili za božji blagoslov.

Blagoslov hiše v Gamshurstu

V južnem delu Nemčije v bližini Offenburga leži ob reki Ren (Rhein) manjše mesto Gamshurst. Tam sta si Erika iz Štajerske in Janez Bele iz Dolenjske našla drugo domovino. Ko sta **hčerka Albina** in njen **mož Michael Koch** zidala hišo, so jima pridno pomagali tudi starši. Medtem ko je Erika pazila na vnuka **Aarona** in **Manuela**, je Janez pokazal vse svoje mojstrstvo v mizarstvu in skoraj umetniško izdelal stopnice terenske in stropne obloge. Konec lanskega leta je prišel čas za blagoslov hiše. V našem času se le malokdo spomni, da bi poklical duhovnika za blagoslov hiše, v Gamshurstu pa so bili vsi za to, ko jih je Erika spomnila, da je treba dati novo hišo blagosloviti. Poleg mlade družine so za božji blagoslov molili tudi oboji starši Koch in Bele, ki svojo vernost prenašajo tudi na svoje otroke in vnuke.

Po procesiji sv. Rešnjega telesa

Ob blagoslovu hiše Albine in Michaela Kocha

MÜNCHEN

Čas dopusta je minil in počasi se v našo faro vrača vsakdanje življenje. Čeprav naši farani tudi na svojih domovih v Sloveniji trdo delajo, so se na svoja službena mesta vrnili veseli in spočiti. Domovina ima čarobno moč, da vlije človeku novih moči in dober obrok zadovoljstva.

Ob nič lahkih okoliščinah na tujem človek še veliko bolj potrebuje božjo pomoč, ki jo prejemamo ob mizi Njegove besede in kruha. Slovenske maše imamo redno v Münchnu, dvakrat mesečno v Rosenheimu in Waldkreiburgu in enkrat na mesec v Freilaßingu. Ob zapovedanih praznikih, na prve petke v mesecu in po želji vernikov se srečujemo tudi v župnijski kapeli v Münchnu. Sobotna slovenska šola pa je namenjena našim najmlajšim. V njej se učijo spoznavati in ljubiti Boga, slovenski jezik in domovino.

Waldkreiburg

Okoli 70 km iz Münchna leži Waldkreiburg, manjše mesto, kjer stanuje kar nekaj slovenskih družin. Vsi so si postavili lepe domove za svoje družine. Kljub temu niso po-

zabili na svojo matično domovino, kamor zahajajo ob najrazličnejših priložnostih, najpogosteje na počitnice. Redno prihajajo k slovenski maši, po njej pa zelo radi malo poklepetajo, preden se razidejo po domovih.

Neizprosna smrt je spet posegla v naše vrste. S tega sveta **v večnost je odšel Karel Kozinc**. Pokojni je bil rojen leta 1925 v Studencu pri Sevnici. Leta 1941 je bila vsa družina izseljena v Nemčijo, v Turingen. Po vojni so prišli v Forstinning in tam ostali do konca. Pokojni Karel je bil zadnjih šest let v domu za onemogle.

Pokojni Karel Kozinc

V zadnjem času je veliko pretrpel. Okrepčan z zakramenti svete vere je zapustil dolino solz in odšel k Bogu, v večno domovino. Sestri, bratu in drugim sorodnikom naše iskreno sožalje.

OBERHAUSEN

Pesem, zapisana v srce in zgodovinski spomin

In jezik Slovencev naj bo pesem. Nekaj takega se je dogajalo v božjih zamislih, ko je delil darove in značilnosti posameznim narodom, bi lahko človeško rekli, ko se oziramo v bo-

Svetoletno binkoštno srečanje. Zbor Slovenski cvet ob predstavitvi samostojne glasbene kasete in zgoščenke.

(Krefeld) 75 let Martina Bratušaka: Bog živi našo "desno roko".

gastvo našega petja. In prav ta, v srce segajoča domača pesem, je dajala poseben pečat letošnjemu svetoletnemu binkoštnemu srečanju. Vse, kar premoremo v svoji sredini, je pridodalo svoj pevski pečat slovesnemu bogoslužju: mešani zbor Slovenski cvet, Slovenski fantje, moški zbor Bled ter mladi dekliski zbor, ki si je zatem že izbral ime Imakulata. Pohvaliti moramo tudi številne rojake za lepo in doživeto sodelovanje pri ljudskem petju.

Poseben "pevski pečat" so letos v kulturnem delu vtisnili pevci Slovenskega cveta ter sekstet Slovenskih fantov. Svoje dolgoletno delo in napore so okronali z izdajo zgoščenke in kasete, ki je bila tokrat uradno predstavljena. Enaindvajset cerkvenih in narodnih pesmi tako ostaja zapisanih za našo prisotnost v tem prostoru.

Upravičeno smo bili vsi veseli cerkvenega priznanja in zahvale, ki ga je ob tem dogodku podelil voditelj pastorale Slovencev po svetu, ljubljanski pomožni škof msgr. Alojz Uran. Ko se pevcem zahvaljuje za dolgoletno požrtvovalno sodelovanje pri bogoslužju, kulturnih in

družabnih prireditvah, prosi zanje božjega blagoslova ter veselja do slovenske pesmi, te dragocene dediščine slovenskih rodov. Tej želji se z zahvalo pridružuje tudi slovenska župnija.

Kulturni del binkoštnega srečanja sta obogatila tudi rojaka Franci Bregar iz Duisburga z razstavo svojih rezbarskih del ter Štefka Pirc iz Bottropa s svojim slikarskim opusom v akvarelu, kredii, akrilu in oljnati tehniki. Razstavljena dela obeh rojakov so našla toplo odmevnost med navzočimi, za kar se jima prisrčno zahvaljujemo.

V družabnem delu srečanja pa je požel vse priznanje za lepo počutje ansambel Odmev s Ptuja, ki se je z veseljem odzval našemu povabilu.

Martin Bratušek iz Krefelda, "desna roka" tamkajšnje slovenske skupnosti (obširneje je bil predstavljen v lanski oktobrski številki), je 19. avgusta praznoval 75-letnico življenja. Lepo število rojakov ter prijateljev se je zbralo k slavlju, ki je ob spremljavi ansambla Boža Majerja "Odmev z gora" odzvanjalo dolgo v noč. Zahvali v imenu župnije so dali piko na i Slovenski fantje z občuteno domačo pesmijo. Naslednji dan smo našega Martina pri sv. maši priporočili dobremu Bogu, naj mu nakloni vsega dobrega za dušo in telo, posebej potrebnega zdravja.

Prireditve "Kirche International" je v Oberhausnu vsako leto septembra prijetna poživitev, čeprav delovna in s potrebnimi skrbmi za tukajšnje slovensko skupnost.

Nanjo se radi vsako leto odzovemo tako s sodelovanjem pri sv. maši (pevski del, prošnje, darovi pri darovanju) kakor tudi v družabnem delu s slovensko stojnico, na kateri ne

manjka domačih dobrot ter pijače. In ko se zasliši še glas harmonike po naše, postane ob stojnici še živahnejše.

STUTT GART

Srečanje v moji domovini

Nad 100 udeležencev, tistih naših najbolj zvestih in zagnanih prijateljev, je 13. avgusta prihitelo iz bližnjih in najbolj oddaljenih krajev Slovenije na Sveto goro. Naša cerkvena oznanila so nas že več mesecev k temu spodbujala in zares nam ni bilo žal. Veličastna Marijina bazilika je bila napolnjena z romarji. Deset ur dolgo pot so pripešali verniki iz Črnega Vrha nad Idrijo z župnikom Srečkom Vončino na čelu. Ob začetku bogoslužja nas je prisrčno pozdravil "vrhovni komandant neoboroženih frančiškanskih sil Slovenije", provincial p. Stane Zore. In ko so se oglasile mogočne svetogorske orgle, smo takoj vedeli, da bo za glasbeni del bogoslužja poskrbel naš neutrudni glasbenik, organist in pevovodja g. Damjan Jejčič. Ob njem so se ta dan zbrali "pevski veterani" moškega zbora Domači zvon; ta je začel z nastopi že v času pokojnega župnika Felca pred več kot 30 leti.

Glavni maševalec, župnik Janez Šket, somaševala sta že omenjeni župnik Vončina in izseljenski duhovnik Pavel Uršič, je pri pridigi uporabil prisposodobno: kakor je prerok Elija v moči božje hrane hodil 40 dni, tako je slovenska župnija Stuttgart z božjo pomočjo prehodila 40 let skupnih prizadevanj in uspehov. Ne bojimo se prihodnosti. Čim večja je naša vera, manjši bo naš strah. Bolj ko se treseš zase, za svoj obstoj, svoje življenje, bolj se počutiš ogroženega. Torej pogumno v nove čase!

Ob sklepu bogoslužja nas je prijazno pozdravil in nagovoril g. Tone Strojani, predsednik KD Slovenija Stuttgart, ter povabil v gostišče Oddih na slovesno kosilo, pri katerem smo se dolgo časa pogovarjali ob okusni hrani in dobri primorski kapljici. Po kosilu smo na oni strani meje obiskali grob pokojnega župnika dr. Franca Felca. Med prižiganjem svečke in polaganjem cvetja je zapel Domači zvon, po krajši molitvi pa smo se ob njegovem lepo urejenem grobu vsi skupaj poslovili s Slomškovo pesmijo V nebesih sem doma.

Pevci in mnogi drugi udeleženci srečanja so bili popoldne gostje v Ajdovščini, saj jih je "maestro Ježič" prijateljsko povabil k sebi domov, kjer so se lepo imeli do večernih ur. Pesmi kar ni hotelo biti konec. Ena je lepše zazvenela kot druga. Odgovornim vseh treh skupnosti, pevske, kulturne in cerkvene, iskrena zahvala za lepo preživeti dan.

P. U.

Mladi so stopili pred oltar

V prvem polletju smo bili priče veselimi dogodkom, ko so si trije mladi pari podali roke, izmenjali poročne prstane in si podarili drug drugemu

Brigita Gruber in Maik Tschardtke

Manuel Sever in Yvonne Muschert

srce. V začetku februarja sta izrekla svoj da **Tomaž Gorše in Daniela Hess** iz Böblingena in iz Schönaicha. Poroki je prisostvoval g. Pavel Uršič. 19. maja sta v cerkvi v Weißbachu sklenila zakrament svetega zakona **Manuel Sever in Yvonne Muschert**, 10. junija pa **Brigitte Gruber in Maik Tschardtke** iz Sindelfingena (zdaj živita v Neckartailfingenu) v grajski kapeli v Ludwigsburgu. Mladim parom želimo blagoslova na njihovi življenjski poti in mnogo svetoletnih milosti.

Zakrament svetega krsta so prejeli:

27. 2. Giovanna, hči Antona Sciascia in Daniele, roj. Jelar, iz Benningena, 11. 3. Kevin – Timotej, sin Dušana in Tatjane Zelenik iz Stuttgarta, 13. 5. Tadej Emeršič, sin Davida Tomažiča in Lidije Emeršič iz Stuttgarta in 29. 7. Emilia, hči Giorgia in Brigitte Marocco, roj. Pihler, iz Kornwestheima.

Zvonovi v slovo so zapeli, ko so se od nas preselili v večnost:

Mihaeli Flerin, roj. leta 1974 v Stuttgartu. Po dolgi bolezni je do-

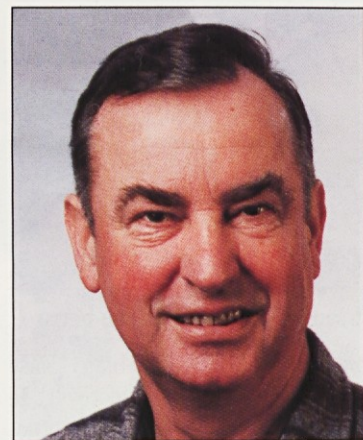
pela in Gospod jo je na velikonočni ponedeljek, 24. aprila, poklical k sebi. Zadnje leto je že preživela v domovini in na Suhorju sedaj počiva njeno telo.

Franču Kreftu, roj. leta 1921 na Ivanskem vrhu pri Mariboru. Od nas se je poslovil 8. maja, na pokopališče v Rühstettu pri Reutlingenu pa smo ga položili štiri dni pozneje.

Cirilju Rotarju, roj. leta 1923 na Brezovici pri Ljubljani, umrl pa je po daljši bolezni 29. maja v Sindelfingenu, kjer je tudi pokopan. Bil je zvest obiskovalec slovenske maše in prireditev.

Stanislavu Oštirju, roj. leta 1940 v Gorenji Pirošici, umrl 9. junija po daljši bolezni. Pokopan je v Fildern - Selingenu.

Ivanu (Johanu) Komarju, roj. leta 1944 v Mozirju, umrl 30. junija, en teden po padcu z drevesa. Pokopan je v Plüderhausnu pri Schorndorfu. Bil je med župnijskimi sodelavci in je veliko pripomogel pri povezovanju Slovencev v Schorndorfu in okolici, saj je rad pomagal vsakomur, posebej še sestri Mileni in njenemu prizadetemu sinu Marjanu.

Pokojni Ivan Johan Komar

Pokojna Danica Habjanič

Danica Habjanič (Štembergar), roj. leta 1948 v Vrbovem pri Ilirski Bistrici; umrla je po dobro leto trajajoči bolezni, 27. 7. v Oberstenfeldu, pokopana je na Vidmu pri Ptujju. Tudi Danica je bila zvesta sodelavka med Slovenci v Oberstenfeldu, članica župnijskega pastoralnega sveta in vedno pripravljena za pomoč v slovenski ali nemški župniji in pri društvu Mura.

Silvi Majcen (Škulj), roj. leta 1947 v Ljubljani; umrla je po daljši bolezni 3. septembra v Maichingenu pri Sindelfingenu, pokopana pa je v Ljubljani.

Š V E D S K A

Švedska odeta v jesenske barve

Spoštovane bralke in bralci Naše luči, kakor ste sami ugotovili, že nekaj časa ni bilo prispevkov o dogodkih, ki so se zadnje mesece

zgodili na Švedskem. Končno je po dopustih in počitnicah začelo življenje teči po utečenih tirih. Seveda pa se je v vsem tem času, ki je že za nami, zgodilo marsikaj zanimivega, kar je vredno ohraniti v spominu.

Krsti

Andrej Taylor Batchelor WALKER, oče Taylor Walker, mama Heidi Perko, Škot in Slovenka, sta se vzela in sprejela že tretjega otroka. Pri krstu v župnijski cerkvi sv. Klementa v Helsingborgu, kjer se zbirajo mnogi slovenski rojaki, sta bili ob botrih Cirili in Andreju Lazukiču navzoči tudi Kimberley in Keitlin, novokrščenci s sestri. Ob lepi slovenski cerkveni pesmi je bilo bogoslužje še lepše in bolj doživeto, za kar gre zahvala tudi gospe Cirili in njenim hčerkam ter seveda vsem, ki se redno udeležujejo slovenske sv. maše v tem kraju.

Isabelle Louise KEMBRO; oče Peter Kembro in mama Leonida, rojena Kostanjevec, Šved in Slovenka. Krst je bil v nedeljo, 7. maja, po slovenski sv. maši v Landskroni. Peter in Leonida sta se cerkveno poročila lani, o čemer ste bralci Naše luči že brali. Pri krstnem slavlju so bili v velikem številu navzoči sorodniki po očetovi in materini strani. Naj mlada družina Kembro, ki začasno živi v Ameriki, veselo nadaljuje s katoliško vzgojo otrok in naj mati Leonida skrbno polaga slovensko pesem v njihova srca. Saj je lepo in vredno biti Slovenec ali Slovenka, posebej še daleč od doma.

Stina Evelina Victoria CELEC; oče Robert Celec, mama Linda Lilič, Slovenec in Dalmatinka, želita svojega otroka krščansko vzgajati. Krst je bil v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu v soboto, 20. maja.

Krstitelj je bil Zvone Podvinski, udeležilo pa se ga je veliko ljudi. Slovenski duhovnik želi, da bi starši in botri veliko storili za zveličanje svojih otrok ter da bi jim z maternim jezikom in vero vtisnili pečat, potreben za celostni razvoj.

Vadstena

27. romanje Slovenk in Slovencev s Švedske je bilo letos na binkoštno nedeljo, 11. junija. Slovesno sv. mašo je vodil g. Vlado Pečnik, župnik z Doba pri Domžalah. Poleg dela in odgovornosti, ki jih ima kot župnik v Dobu in kot dejavni sodelavec na katehetskem področju, si je vzel še čas za Slovence na Švedskem in jih s svojo kleno besedo nagovoril in vzpodbudil, da bi še naprej vztrajali v zvestobi Kristusovi Cerkvi in slovenstvu. Z njim je na Švedsko pripotoval tudi letošnji diakon in novomašnik g. Andrej Ojstrež, zdaj že kaplan v ljubljanski nadškofiji. Po sv. maši je bila procesija, med katero je odmevala lepa slovenska cerkvena pesem. Iz Slovenije, z Vira so posodili bandero, ki je imelo na eni strani podobo "male Terezike", na drugi pa podobo blaženega Slomška. Lojz z Göteborga ga je s ponosom nosil pri procesiji, ki se je vila od sester sv. Brigite v cerkev, kjer počivajo njeni posmrtni ostanki.

Po slovesnosti v cerkvi je sledil družabni del srečanja; ta ima poleg romarskega tudi povezovalni namen. Za družabnost in prijetno razpoloženje so poskrbeli člani ansambla Strici iz Prekmurja. Da so fantje ansambla mogli priti na Švedsko, gre iskrena zahvala za organizacijo in pomoč g. Boštjanu Kocmurju, ki vodi Izseljensko društvo Slovenija v svetu. Poleg te zahvale čuti slovenski dušni pastir dolžnost, da se zahvali skrb-

nim članicam in članom misijskega pastoralnega sveta ter njihovim pomočnicam in pomočnikom iz Göteborga in Köpunga, ki so poskrbeli za "veseli del" srečanja ter za tombolo. In Gospod, ki vidi vso žrtev ter ljubezen pri organizaciji in izvedbi teh romanj, naj po priprošnji sv. Brigite nakloni vsem zdravja in blagoslova tukaj na zemlji ter nekoč večno srečo v nebesih. Hvala ambasadorki Dragoljubi Benčina in Alainu Braianu Bergantu, sodelavcu na slovenski ambasadi v Stockholmu za njuno navzočnost. Na koncu pa naj velja zahvala vsem vam, drage rojakinje in rojaki, ki od blizu in daleč priromate v Vadsteno. Brez vaše prisotnosti v srcu Švedske ne bi bilo slovenskega binkoštnega praznika. Naj bo vaša zvestoba Kristusu in njegovi Cerkvi ter slovenstvu že tukaj poplačana z vašimi otroki ter vnuki in vnukinjami, ki jim z ljubeznijo in pozornostjo polagajte v njihova srca slovensko besedo!

Švedsko-slovenski vzpon v slovenske gore

Letošnji vzpon, trajal je od 17. do 19. julija, je bil že 7. vzpon v slovenske gore, tokrat na Krn. Udeležilo se ga je 17 rojakov iz Švedske in Slovenije. Ti so se najprej zbrali pri brezjanski Mariji, pri kateri so s sv. mašo začeli pohod na Krn. Tej jutranji eharistični daritvi za srečni vzpon in vrnitev v dolino so se pridružili mladi Slovenci in Slovenke iz Argentine, ki jih je pripeljala h Kraljici Slovencev gospa Pavlinka Kocmur. Tako smo sv. mašo izkoristili tudi za tiho zahvalo LD Slovenija v svetu, ki je tudi letos pomagalo pri izvedbi srečanja Slovencev za binkošti v Vadsteni. Vzpon na Krn je vodil planince čez Vršič, nato v dolino Trente in po njej do Lepene. Od tam je sledil vzpon do

koče pri krnskih jezerih in obisk jezera v večernih urah. Po prijetnem počitku se je naslednji dan v zgodnjih jutranjih urah začel pravi vzpon na vrh Krna. Nizka oblačnost in jutranji hlad nista prestrašili pohodnikov. Njihov trud je bil poplačan na vrhu Krna, od koder se je lepo videlo proti Vrsnemu, Matajurju, Kobariškemu stolu in še proti drugim vrhovom na severozahodu. Spust s Krna proti jezerom in nato nazaj v dolino Lepene je bil dovolj hiter, da je planincem uspelo obiskati še izvir Soče. Tretji dan pa je bil lepo presenečenje za vse ter enkratno doživljanje 1. svetovne vojne v muzeju v Kobaridu. Pot je nato peljala pohodnike prek Mosta na Soči po dolini Bače, mimo lepega kraja Sora pod Ratitovcem v Selško dolino. V Poljanski dolini, v Bodovljah pa je g. Vlado Pečnik skupaj z nečakom Tomažem in novomašnikom Andrejem Ojstrežem pripravil vse za še eno zahvalno sv. mašo v naravi. Tridnevno vandranje so rojaki končali s piknikom v naravi in ob dobrem razpoloženju, za katero je poskrbel g. Vlado. Ob koncu tega poročila čuti

slovenski dušni pastir Zvone veliko zahvalo g. Marjanu Brezočniku s Framo in njegovi dobri ženi Anici, saj sta spet z veseljem sprejela odgovornost za organizacijo tega pohoda. Prav tako gre velika zahvala župniku Vladu z Doba, ki je z veseljem prevzel vodenje prazničnega bogoslužja za binkošti v Vadsteni in nato še pogostitev planincev, ki so se vračali s Krna na svoje domove.

Škof Anders Arborelius v Sloveniji

Za dober dan je v nedeljo, 9. avgusta, v popoldanskih urah prispel z letalom na Brnik katoliški škof Anders iz Švedske. Od tam ga je slovenski dušni pastir Zvone peljal k Materi Božji na Brezje, kjer je g. škof maševal. Po krajšem prijateljskem pogovoru s p. Leopoldom je bilo vse urejeno za sv. mašo. Po njej sta g. škof in g. Zvone zapustila Brezje in odhitela na novo mašo na Prihovo. Večernice v čudoviti cerkvi prihovske Matere Božje, blagoslov novomašnika Petra ter pozdrav in dobrodošlica škofu Andersu je dragemu gostu še bolj približalo slovensko veselje ob novi maši. Po večerji na domu novo-

Krst Taylorja Walkerja v Helsingborgu

mašnika sta g. škof in g. Zvone odhitela k počitku na škofijo v Maribor. Tam naju je že čakal škof Franc Kramberger, ki je škofu Andersu izrekel dobrodošlico. Po počitku in jutranji sv. maši škofa Franca je sledil skupni zajtrk, kjer je bil poleg zgoraj omenjenih tudi pomožni škof Jožef Smej, ter prijateljski pogovor o položaju v Cerki v Sloveniji in na Švedskem. Ko sta si škofa izmenjala darila, sta odšla še na Slomškov grob ter se poslovila. Naslednja postaja je bila Ptujška Gora, kjer si je g. škof ogledal čudovito svetišče "gotske Marije". Pot je nato vodila v Slovensko Bistrico, kjer je škof Anders obiskal družino Mak, ki živi na Švedskem. Ob prijateljskem srečanju najprej doma in nato v gostišču, kjer sta bila navzoča tudi dr. Jože Slaček in žena Terezija, se je škof Anders poslovil od še enih gostiteljev. Vsaj za kratek čas se je škof Anders ustavil tudi na domu slovenskega dušnega pastirja Zvoneta in s svojo prisotnostjo blagoslovil očeta Ivana ter vse navzoče sorodnike. Skrbne roke bratov in njihovih žena so poskrbele za kosilo in prijetno počutje. Toda čas je preganjal, saj je bilo treba biti ob 17. uri na Bregani, kjer je potnika sprejel hrvaški duhovnik Željko, ki deluje med Hrvati v Stockholmu in okolici. Končni cilj je bil Zagreb, kjer je gosta sprejel nadškof Josip Bozanić. Škof Anders je somaševal v katedrali, v kateri so imeli zaključek romanja mesta Zagreb v Marijo Bistrico. Veliko duhovnikov in čez štiri tisoč romarjev je škofa Andersa zelo presenetilo, saj ni kar tako doživeti množico vernih, ki so skupaj zbrani pri sv. maši. Po bogoslužju v katedrali je sledila prijateljska večerja. Tako v katedrali kot pri večerji je bil navzoč tudi kardinal Kuharić skupaj z drugimi duhovniki.

Škof Anders je ostal na Hrvaškem kar nekaj dni, od kod je obiskal tudi Bosno in se nato podal na Slovaško. "Štirje domovi – in prijateljske dežele", tako nosi naslov članek v 10. številki Katoliškega magazina. "V Sloveniji, na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini ter na Slovaškem se človek počuti doma." Tako je škof Anders izrazil zahvalo za vso gostoljubje in ljubeznivost, ki ju je doživel na tem svojem pastoralnem

potovanju po domovinah, od koder prihajajo nekateri izmed narodnih dušnih pastirjev, ki delujejo v Katoliški cerkvi na Švedskem, in od koder je prihaja večji del vernikov stokholmske katoliške škofije. Ob tem more človek samo Boga hvaliti za vse, kar je bilo lepega in koristnega in kar bo pomagalo škofu Andersu še bolj ljubiti in razumeti zaupane mu ovčice.

Zvone Podvinski

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Chilleur aux Bois (Loiret)

Slovenska skupna maša bo 1. oktobra ob 11. uri v župnijski cerkvi v Chilleurju. Eno uro pred sveto mašo bo priložnost za zakrament sprave. Z nami bo tudi francosko občestvo. Vabljeni!

München

SLOVENSKA MAŠA: Naše maše so v cerkvi sv. Duha na cesti Tal, v bližini Marienplatz, vsako nedeljo ob 16.30. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je pol ure pred mašo molitev za duhovne poklice in mir v svetu.

PRVI PETEK: 6. oktobra bo maša z molitveno uro ob 19. uri, 3. novembra pa ob 18.00 v župnijski kapeli. Vsak petek v oktobru bo maša v naši kapeli ob 19. uri, nato molitev rožnega venca ter litanije Matere božje. V sredo, 1. novembra, je zapovedan praznik vseh svetih, maša bo v naši kapeli ob 18. uri. Po maši bodo molitve za rajne. V četrtek, 2. novembra, ob 18. uri, na dan vernih duš, bo maša za rajne, nato pa molitev za rajne.

ŠOLA: V oktobru se bomo srečali 7., 14. in 21. v novembru pa 11. ob 9.00 v slovenskem župnišču.

Waldkraiburg

Maše so v farni cerkvi Kristusa Kralja 7. in 21. oktobra ob 19.00 ter 4. in 18. novembra ob 18.00. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

Rosenheim

V cerkvi ob pokopališču 8. in 22. oktobra ter 12. in 26. novembra ob 11.15. Pol ure pred mašo priložnost za spoved.

Freilassing

Maša bo 8. oktobra ter 12. novembra v farni cerkvi ob 16. uri. Pred mašo priložnost za spoved.

Stuttgart

Svete maše oktobra in novembra:

STUTTART – Sv. Konrad: 1., 8., 15. in 29. okt. ter 5., 12., in 19. nov. ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 1. okt. in 5. nov. ob 9.45!

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 8. okt. in 12. nov. ob 9.30

SCHORNDORF: kapela-sestre: 15. okt. ob 8.45 (19. nov. v Stuttgartu! ob 14.00)

AALEN: Sv. Avguštin: 15. okt. in 19. nov. ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA, 21. okt. in 25. nov. ob 17.00!

OBERTENFELD: Srce Jezusovo: 22. okt. in 26. nov. ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 22. okt. in 26. nov. ob 17.00!

Neresheim: 7. okt. ob 15. uri - za pok. izgnance 2. svet. vojne

AVE MARIJA, Deggingen: 1. nov. ob 15. uri.

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00, v torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 7. ter 21. okt. od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 3. okt. ob 9.00.

Sprejemamo prijave za tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle - enkrat tedensko (od 19.30 do 21.00).

19. novembra bomo praznovali 40-letnico slovenske župnije v Stuttgartu. Slovesnost ob 14. uri bo vodil slovenski metropolit, nadškof dr. Franc Rode. Ta dan bo tudi SVETA BIRMA!

Konzularni dnevi - Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 089/543-98-19.

REUTLINGEN:

Bad Urach, St. Josef: 7. in 21. okt. ter 4. in 18. nov. (ob sobotah!) ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 8. in 22. okt. ter 12. in 26. nov. ob 17.00.

Göppingen, St. Joseph: 3. 11. ob 15. uri.

Pisarna, Krümerstr. 17, je po dogovoru odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Kristo Srienč: SPRTA BRATA

Božji klicarji so odšli. Marsikatera solza je orosila lice dobrih faranov in marsikdo je skrivaj ogorčeno stiskal svoje pesti. Iz stolpa so zijale v daljavo razširjene prazne line in sove so ponoči skoznje letale noter in ven. Nekaj časa so verni farani žalovali. Trajen, nepretrgan molk v stolpu je povzročal bolečo praznino v srcu ljudi.

– K zgodovinski potezi našega koroškega ljudstva pa spada navada, da na obljube in na doživeto gorje tako radi pozabimo. Premehki, vse premalo samozavestni smo!

Take in podobne misli so zaposlovale tudi Jošta, ko je dan po nezgodi dospel v bolnišnico. Tam je zdravnik ugotovil, da je leva noga med kolenom in stopalom na dveh krajih nalomljena. Jošt mu je kot dežurnemu vojaškemu zdravniku moral pripovedovati potek nezgode. Ko je zdravnik slišal, da se je to zgodilo pri nalaganju zaseženih cerkvenih zvonov, je zmajal z glavo in se resno zamislil.

“Kako bo s sptim bratom Tevžem?”

Odslej je bil do Jošta vedno izredno prijazen in zavzet za njegovo zdravljenje. Ko je čez mesec dni zopet pregledoval njegovo nogo in ugotovil, da bo čez nekaj časa potrebna še operacija, mu je ušla dobrohotna izjava: “Za vojaško službo zaenkrat nisi uporaben. Prepočasen bi bil, če bi moral bežati pred Rusi.” Pri teh besedah se je oprezno ozrl okrog sebe, če ga ni morda slišal kdo, ki bi utegnil njegovo opazko po svoje tolmačiti.

Čez nekaj mesecev se je Jošt vrnil domov. Nekaj tednov je uporabljal še berglo, a jo je kmalu zamenjal s palico.

Pri Ravničarju je bila družina očetove vrnitve izredno vesela. Ob snidenju so se vsi srečni objemali. Otroci kar

(Stuttgart) Postavljanje klopotca pri Kolmanovih v Radgonskih goricah

niso vedeli, kako bi pokazali, da imajo očeta radi. Tudi Lonica je prebila pri Joštu vsak prosti trenutek, če se je le mogla odtrgati od dela. V vsej iskreni pristnosti sta doživljala svojo zakonsko srečo. Čutila sta, kako človeka osrečuje zavest, da je ljubljen in da sme ljubiti. Na tej iskreni ljubezni sloni vsa sreča naših domov. Pa ne samo sreča, tudi vsa žilavost, odpornost, domačnost in prisrčna

(Oberhausen) Svetoletno binkoštno srečanje

povezanost celotne družine. Sleherno jutro naznanja nova osrečujoča doživetja in vsak večer po končanem dnevu napoveduje, da naslednji dan utegne biti z dajanjem in sprejemanjem ljubezni kljub morebitnim žrtvam še lepši, še srečnejši.

Pri Ravničarju je bila sreča doma. Niso je iskali drugod, saj so jo vsak dan našli doma: pri skupni mizi, pri skupni molitvi, skupnem delu in pri skupnem pogovoru. Vsak izmed njihovih štirih otročičev je čutil, da je zapisan v srcu očeta in matere. Starša sta se zavedala, da so otroci božji dar in da so jima dani obenem s poslanstvom, da jim posredujeta vero in dejavno ljubezen do ožje in širše domovine. Tako so v tem zdravem družinskem ozračju rasli na sončni Ravničarjevini štirje mnogo obetajoči mladi hrasti. Peti pa je bil kot seme že položen pod Loničino srce, da bi, ko pride čas, vzklil in bi ga Stvarnik kot sadiko presadil v gredo poleg lepo uspevajočih dosedanjih štirih "hrastičev": Toneta, Zdravka, Katice in Milana.

Rešitev je blizu

Leta so minevala. Bog je urejeval račune, ki so jih zmotno in krivično delali in svoji peklenski zlobi in svojem napuhu pohujšljivi otroci tega sveta. Njihov varljiv cilj je bil de-tonizacija Boga in ustoličenje "nordijskega plemena". Nobeno, tudi najbolj prekanjeno in krvavo sredstvo tem oblastnikom pri doseganju njihovega cilja ni bilo preveč prostaško, da bi se ga ne bili poslužili.

Za vse podjarmljene narode odrešilno in za ves svet radostno sporočilo je šlo naposled od ust do ust:

"Hitlerjeva Nemčija, ki je hotela zavojevati svet, je poražena, je kapitulirala. Strahovita svetovna vojna 1939 - 1945 je končana."

Svet pa leži v vsestranskem razdejanju in se vije v silno bolečih krčih nepreglednih vojnih posledic.

"Božji mlini meljejo počasi, toda zanesljivo!" je rekla mati Barba, ko ji je ob mimohodu pismonoša zaklical: "Mati, vojska je končana; Nemčija je poražena!"

Vsi, ki so do zadnjega verovali v Hitlerjevo zmago in so že izbrisali zadnjega

Slovenca s koroškega zemljevida, so se poskrili, da bi sami zase preboleli ta nepričakovani, boleči udarec.

Nekateri so se potuhneli. Neodločni in omahljivi so v svoji razdvojenosti podlegli svoječasnemu strogemu ukazu "Kärntner, sprich deutsch; die Sprache ist der Ausdruck deiner Gesinnung!" ("Korošec, govori nemško! Jezik je izraz tvojega mišljenja!") Sedaj, ko je zavel drugačen veter, pa so ovrgli vsiljeno krinko ter zopet pokazali svoje pravo lice.

"Mi se imamo radi!"

Vendar je bilo tudi v fari sv. Jakoba in v naseljih vzdolž Drave še nekaj bojazlivejših ljudi, ki po petletnem ustrahovanju niso mogli prav verjeti, da spet smejo svobodno misliti, da so svobodni v besedi in dejanju.

Ravničarjevi so sprejeli vest o končani svetovni vojni z nepopisnim veseljem in še z večjo hvaležnostjo, da je bila družina obvarovana vsake izgube.

"Kako bo s sptim bratom Tevžem?"

To vprašanje je zaposlovalo Jošta noč in dan. Sicer pa ni vedel, ali je brat preživel vojno ali ne. In ako jo je preživel, ali je pod vtisom te zgodovinske šole spoznal, da bo treba popraviti bratu storjeno krivico in odnose do njega tako urediti, kot se spodobi v smislu naravnega zakona.

Teh in podobnih misli se Jošt ni mogel otresti, ko je neko nedeljsko popoldne spet sedel pod cvetočo jablano. Na njej so čebele neutrudno obletavale cvet za cvetom. Enako so Joštove oči hitele od enega sosedu do drugega,

(Merlebach) Somaševanje v cerkvi sv. Marije v Habsterdicku

od enega naselja do drugega, od enega hriba do drugega ter uživale bujno mlado rast, s katero je vigred obsula hribe in doline ob Dravi.

Precej glasno so se tedaj okrog vogala hiše pripodili trije kuštravi fantki in v majhni oddaljenosti za njimi še Katica.

Ko jih je Jošt ugledal, se mu je vidno raznežilo lice in kakor v objem je razprostrl svoje roke otrokom naproti: "Le sem, le sem, naša draga mladež, naši mladi "hrastički", ki boste – ko dorastete, če Bog da - oblikovali podobo naše dežele in s tem našo, kot upam, srečnejšo prihodnost."

Izza drugega vogala je istočasno prihajala Lonica s petim "hrastičem", z malim Stankom na rokah.

Očarljive materinske sreče ni mogla prikriti. Z rahlo zardelega lica ji je kar sijala.

Prijetno iznenaden ji je Jošt skočil naproti ter jo je z otročičem na njenih rokah ljubeče objel.

Kakor da so Tone, Zdravko, Katica, Milan tudi sami čutili

(Nica) Sošolci župnika Davida so se ob obisku srečali tudi z našimi rojaki.

očetov objem, so si veselo segli v roke, strnili krog ter plešoč okrog njiju nagajivo zapeli: "Ringa, ringa raja ..."

Jošt in Lonica sta bila te spontane otroške ljubezni vesela. Obroč okrog njiju se je čedalje bolj ožil. Toplo medsebojno družinsko povezanost so čutili otroci in starši. Vidno srečni so jo uživali.

"Ringa, ringa raja ..." so otroci ponavljali.

"Otroci," se je spodbudno oglasil Jošt, "vedno se imejmo med sabo tako radi!"

Nato se je obrnil k Lonici: "Tak tesno strnjen obroč bi si želel, da bi objemal naše ljudi od Šmohorja do Laboda!"

"Ena misel, eno srce in eno upanje!" je pripomnila Lonica ter se ozrla v cvetočo jablano, s katere se je slišalo šumenje čebel.

Krog štirih otrok pod jablano sta razširila še sosedov Francek in Cvetka, ki sta prihitela, da bi se poigrala z Ravničarjevimi.

Tedaj je v vejah jablane nekaj zašumelo.

(Nica) Tako so naši rojaki upihnilli svečke na torti ob rojstnem dnevu slovenske države, 25. junija.

(se nadaljuje)

LJUBLJANA

Zamenjavo še zadnje analogne telefonske centrale v Ljubljani s sodobno digitalno telefonsko centralo EWSD v Dravljah je telefonsko omrežje v slovenski prestolnici v celoti digitalizirano. Na območju celotne države je stopnja digitalizacije trenutno 95-odstotna, do konca leta, pred liberalizacijo telekomunikacijskega trga, pa naj bi dosegla sto odstotkov. Na območju mesta Ljubljane z ukinitvijo analognih central ni več dvojnih priključkov.

TRGOVINA

Ugodna gibanja v blagovni menjavi Slovenije s tujino se nadaljujejo. Slovenija je v prvih petih mesecih letos izvozila za 3,6 milijarde dolarjev blaga, uvozila pa za 4,3 milijarde dolarjev. V primerjavi z enakim obdobjem lani se je izvoz povečal za 2,6 odstotka, uvoz pa za 1,3 odstotka. Obseg menjave z državami Evropske zveze se v prvem petmesečju glede na enako obdobje lani ni bistveno spremenil. Za malenkost se je okreplil predvsem na izvozni strani z državami CEFTA in EFTA, območjem nekdanje Jugoslavije in nekdanje Sovjetske zveze. Na ugodno razmerje med izvoznimi in uvoznimi gibanji je vplivala predvsem rast izvoza.

(Frankfurt) Skupina romarjev iz frankfurtske župnije pred baziliko v Fatimi

SUŠA

V Spodnji Savinjski dolini je letošnja suša največjo škodo povzročila žalski občini, ki je tudi največja občina na tem območju. Komisija za odpravo posledic naravnih in drugih nesreč je po prvih ocenah ugotovila, da je na kmetijskih površinah nastalo za najmanj 907 milijonov tolarjev škode, skupna škoda v Spodnji Savinjski dolini pa naj bi znašala najmanj 1,3 milijarde tolarjev. Najbolj so prizadeta hmeljišča, v katerih je nastalo za približno 400 milijonov tolarjev škode.

NAJVIŠJE SMETIŠČE

Letošnji avgust je bil zaradi idealnega vremena za gorništvo vpisan v zgodovino slovenskega planinstva po rekordnem številu planink in planincev na Triglavu. Vsako leto je na očaku okrog Aljaževega stolpa prav v avgustu največja gneča; junija in julija je vreme še nepredvidljivo spremenljivo, avgust je po dolgoletnih izkušnjah mesec z najstabilnejšimi daljšimi obdobji lepega vremena, septembra in oktobra pa malce pod tri tisoč metri kaj rado mrzlo zapiha in se v rekordno kratkem času pooblači.

Na žalost pa se naša ne-kultura kaže tudi na višini 2864 m. Aljažev stolp postane odlagališče raznih odpadkov, pravo divje odlagališče smeti. Žalostno.

SEČOVLJE

Obmorsko turistično ponudbo je obogatila ladja Solinarka, ki od letos poleti vozi v Sečoveljski krajinski park. Tam si obiskovalci lahko ogledajo solinarski muzej in se sprehodijo med solinskimi polji, v obdobju žetve soli pa se lahko preizkusijo tudi v tradicionalni žetvi na solinskih fondih. V poletnih mesecih, ko je bila solinarska sezona na vrhuncu, so ogled organizirali vsak ponedeljek, sredo in petek popoldne iz Bernardina in iz Portoroža. Preostale mesece pa Solinarka vozi 2-krat na teden, in sicer v torek in petek.

RIBNICA

Z iztekom prve nedelje v septembru se je v Ribnici zaključil tudi letošnji že 25. sejem suhe robe in lončarstva. Sejem se je kot običajno pričel s sprevodom, v katerem so bile poleg že tradicionalnih udeležencev letos tudi članice skupno kar 11 skupin ženskih zasedb iz sveta slovenske narodne in narodno-zabavne glasbe. Te so po končanem

sprevedu nastopile na odru za obzidjem ribniškega gradu, kjer se je ob 17. uri pričel "program za vse generacije".

Številni obiskovalci, ki jih je ob lepem vremenu v Ribnico privabila že od nekdaj pisana ponudba, so si tudi letos lahko ogledali gobarsko razstavo in razstavo malih živali, obiskali čebelarje na njihovem dnevu odprtih vrat ali prisostvovali rokometnemu turnirju veteranov. Veliko zanimanja obiskovalcev pa je bil deležen tudi 1. rokodelski festival, ki je bil letošnja posebnost sejma. Rokodelski festival, na katerem je 35 rokodelcev iz vse Slovenije predstavilo stare, izumirajoče obrti, je organizirala ribniška območna obrtna zbornica.

HITRI VLAK

Na ljubljanski železniški postaji so v začetku septembra slovesno predstavili novi hitri vlak z nagibno tehniko InterCity Slovenija - ICS. Že 24. septembra, ko je začel veljati zimski vozni red, pa je prvič redno popeljal potnike iz Ljubljane v Maribor. Za to pot je potreboval uro in petinštirideset minut. To je po 15 letih prvi novi vlak na SŽ.

(Dunaj) Po lepo zapetih litanijah Matere božje še skupinski posnetek veselih fantov pred cerkvijo Marija Plein (v ozadju Salzburg)

Cene prevozov z vlaki ICS bodo konkurenčne in primerljive z avtobusnimi.

SPLOŠNI ZDRAVNIKI

Pomanjkanje splošnih zdravnikov ponekod v Sloveniji je ena od perečih težav v slovenskem zdravstvu. V Sloveniji danes deluje okrog 1000 splošnih zdravnikov, njihova povprečna starost pa je 50 let. V naslednjih desetih letih se bo upokojila oz. bo na takšen ali drugačen način prenehala z delom približno polovica splošnih zdravnikov, kar pomeni, da bi v Sloveniji v naslednjem desetletju potrebovali kar 500 novih splošnih zdravnikov oz. 50 do 60 vsako leto.

ROGAŠKA SLATINA

Zdravilišče Rogaška je v prvi polovici leta gostilo 11. 241 tujih gostov oziroma za 26,5 odstotka več kot v enakem lanskem obdobju. Največjo rast so dosegli italijanski gosti. Rogaška po številu tujih gostov in ustvarjenih prenočitvah ostaja na prvem mestu med slovenskimi zdravilišči.

(Bruselj) Ob krstu Tatjane Manon v Bruslju se je zbrala vsa družina Benet-Bardouil.

PRIDEVNIŠKI ZAIEMEK

1. IZBERI USTREZNEJŠO OBLIKO:

V (koliko - kolikih) letih bo treba dolg vrtni? (Koliko - Kolikim) napakam bi se izognil, če bi bil pazljivejši. To sem naredil z (nekoliko - nekolikimi) pomočniki. Pri (toliko - tolikih) ovirah je hitro delo nemogoče. O tem nakupu sem se posvetoval z (nekoliko - nekolikimi) ljudmi. Vesel sem, da te po (toliko - tolikih) letih spet vidim.

2. IZBERI USTREZNO BESEDO (PONEKOD STA DOBRI OBE):

Žoga je še (vsa - cela). Novakovi so izkopal že (cel - ves) krompir. Pojedli smo že (ves - cel) kruh. Umaknil sem se v (cel - ves) sneg. (Celi - Vsi) udje me bolijo. (Cela - Vsa) dvorana se je zasmejala. (Cel - Ves) dan sem mislim na nesrečo. Dedek je (celo - vse) življenje trdo delal.

GLAGOL

3. POIŠČI PROTIPOMENKE:

Dajati, dovoliti, govoriti, grajati, iskati, jeziti se, jokati, kupovati, nalogati, napredovati, obogateti, odkleniti, odpeljati, odpreti, podaljšati, pokvariti, prižgati, spraševati, ubogati, usesti se, začeti, zboleti.

4. DOVRŠNIM GLAGOLOM NAPRAVI USTREZNE NEDOVRŠNE:

Načnem, ležem, sedem, odprem, zaprem, oblečem se, obujem se, posodim, vrnem, mignem, siknem, skočim, stopim, sunem, udarim,

ozrem se, odločim se, premislim, uredim, kupim, plačam, prebodem, rešim, dovolim, prepovem, storim, naredim, vzamem.

5. IZBERI USTREZNI GLAGOL:

Pusti me, zdaj (berem - preberem). Glasovi (se delijo - se razdelijo) na samoglasnike in soglasnike. Pisatelj v tej knjigi (opiše - opisuje) potovanje s splavom po morju. Pristrčno te (pozdravljam - pozdravim). Lepo se ti (zahvalim - zahvaljujem) za tvoje pismo. Počakaj, da si (obuвам - obujem) čevlje. Zdajle se (oblačim - oblečem). Počakaj, da (pospravljам - pospravim) kuhinjo. Glej, da (popraviš - popraviš) zavoro. Opoldne neham (narediti - delati). Kmalu se boš naveličal (ukazati - ukazovati). Letalo bo (priletelo - letelo) dve uri. Letalo iz Amsterdama bo (letelo - priletelo) ob treh popoldne. Ne (pljuni - pljuvaj) po tleh. Ne (zapri - zapiraj) mu vrat pred nosom. Ne (meči - vrzi) kamnov čez streho.

6. ZAMENJAJ DOVRŠNIK Z NEDOVRŠNIKOM, KJER JE TREBA:

Janko, od kod prideš? Mojca, ali še zmeraj prepišeš? Tega jarka ne preskočim. Jožko nas večkrat obišče. Pisatelj nam v romanu prikaže težko življenje nezakonskega otroka. Pesmi se razdelijo na lirske in epske. Lepo pozdravi teto. Kaj rečeš k temu? Priporočimo se za ponoven obisk.

7. GLAGOLOM V NASLEDNJIH PREGOVORIH DOLOČI GLAGOLSKI VID:

Človek obrača, Bog obrne. Človek se zmeraj kaj nauči. Kakor si boš postlal, tako boš ležal. Kdor seje, ta žanje.

Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne. Jamrovcu vzemi in bahaču daj. Laže, da se megla dela. Kdor graja, misli kupiti. Kdor je pojedel meso, naj ima še kosti. Sam delal, sam jedel, sam pil.

8. IZPIŠI DOVRŠNE, NATO ŠE NEDOVRŠNE GLAGOLE:

Lunarni modul Orel je letel v položnem kotu proti Lunini površini. Vesoljca sta se javljala kontrolni postaji na Zemljo in se pripravljala na pristanek. Nenadoma je Armstrong pod seboj opazil skale. Izključil je napravo za avtomatsko pristajanje in sam z desno roko zgrabil za krmilo. Zajadral je na površino. Iskal je gladko mesto. Petnajst metrov nad površino so se okrog vozila dvigali oblaki prahu, ki jih je razpihal raketni izpuh. Ob 21.18 po srednjeevropskem času je Orel pristal.

REŠITVE

1. IZBERI USTREZNEJŠO OBLIKO:

V koliko letih bo treba dolg vrtni? Koliko napakam bi se izognil, če bi bil pazljivejši. To sem naredil z nekoliko pomočniki. Pri toliko ovirah je hitro delo nemogoče. O tem nakupu sem se posvetoval z nekoliko ljudmi. Vesel sem, da te po toliko letih spet vidim.

2. IZBERI USTREZNO BESEDO (PONEKOD STA DOBRI OBE):

Žoga je še cela. Novakovi so izkopal že ves krompir. Pojedli smo že ves kruh. Umaknil sem se v cel sneg. Vsi udje me bolijo. Cela ali vsa dvorana se je zasmejala. Cel ali ves dan sem mislil na nesrečo. Dedek je celo ali vse življenje trdo delal.

3. POIŠČI PROTIPOMENKE: Dajati - jemati, dovoliti - prepovedati, govoriti - molčati, grajati - hvaliti, iskati - skriti, jeziti se - veseliti se, jokati - smejati se, kupovati - prodajati, nalogati - razlagati, napredovati - nazadovati, obogateti - osiromašiti, odkleniti - zakleniti, odpeljati - pripeljati, odpreti - zapreti, podaljšati - skrajšati, pokvariti - popraviti, prižgati - ugasniti, spraševati - odgovarjati, ubogati - nagajati, usesti se - vsitati, začeti - končati, zboleti - ozdraveti.

4. DOVRŠNIM GLAGOLOM NAPRAVI USTREZNE NEDOVRŠNE: Načnem - načenjam, ležem - legam, sedem - sedam, odprem - odpiram, zaprem - zapiram, oblečem se - oblačim se, obujem se - obuvam se, posodim - posojam, vrnem - vračam, mignem - migam, siknem - sikam, skočim - skačem, stopim - stopam, sunem - suvam, udarim - udarjam, ozrem se - oziram se, odločim se - odločam se, premislim - premišljujem, uredim - urejujem, kupim - kupujem, plačam - plačujem, prebadem - prebadam, rešim - rešujem, dovolim - dovoljujem, prepovem - prepovedujem, storim - delam, naredim - delam, vzamem - jemljem.

5. IZBERI USTREZNI GLAGOL: Pusti me, zdaj berem. Glasovi se delijo na samoglasnike in soglasnike. Pisatelj v tej knjigi opisuje potovanje s splavom po morju. Prizrčno te pozdravljam. Lepo se ti zahvaljujem za tvoje pismo. Počakaj, da si obujem čevlje. Zdajle se oblačim. Počakaj, da pospravim kuhinjo. Glej, da popraviš zavoro. Opoldne neham delati. Kmalu se boš naveličal ukazovati. Letalo bo letelo dve uri. Letalo iz Amsterdama bo priletelo ob treh

popoldne. Ne pljuvaj po tleh. Ne zapiraj mu vrat pred nosom. Ne meči kamnov čez streho.

6. ZAMENJAJ DOVRŠNIK Z NEDOVRŠNIKOM, KJER JE TREBA: Janko, od kod prihajaš? Mojca, ali še zmeraj prepisuješ? Tega jarka ne preskočim. Jožko nas večkrat obišče. Pisatelj nam v romanu prikazuje težko življenje nezakonskega otroka. Pesmi se delijo na lirske in epske. Lepo pozdravi teto. Kaj rečeš k temu? Priporočamo se za ponoven obisk.

7. GLAGOLOM V NASLEDNJIH PREGOVORIH DOLOČI GLAGOLSKI VID: Človek obrača - nedovršni, Bog obrne - dovršni. Človek se zmeraj kaj nauči - dovršni. Kakor si boš postal - dovršni, tako boš ležal - nedovršni. Kdor se je - nedovršni, ta žanje - nedovršni. Pijanec se spreobrne - dovršni, ko se v jamo zvrne - dovršni. Jamrovcu vzemi - dovršni in bahaču daj - dovršni. Laže - nedovršni, da se megla dela - nedovršni. Kdor graja - nedovršni, misli kupiti - dovršni. Kdor je pojedel - meso dovršni, naj ima še kosti nedovršni. Sam delal - dovršni, sam jedel - dovršni, sam pil - dovršni.

8. IZPIŠI DOVRŠNE, NATO ŠE NEDOVRŠNE GLAGOLE: DOVRŠNI: opazil je, izključil je, zgrabil je, zadržal je, dvignili so se, razpihal je, pristal je.

NEDOVRŠNI: letel je, javljala sta se, pripravljala sta se, iskal je.

Milan Kopal

**BERITE
NAŠO LUČ!**

IZRAŽAJMO SE LEPO

NAMERNI ODVISNIK - To je odvisni stavek, ki izraža namero (namen) dejanja v glavnem stavku: Peter je stopil na stol, da bi dosegel žarnico. Mojster je vzel škarje, da bi odrezal kos platna. Mati je skrila nož, da se otrok ne bi urezal.

NAPIS - ima v srbsčini in hrvaščini poleg drugih pomenov še pomen "članek". Zaradi nepazljivosti prevajalcev tudi v našem tisku včasih beremo, da je bil v Večernjem listu tak in tak "napis" ali da je nekdo izzval celo vrsto "napisov" o nacionalizmu. V slovenščini takšna raba seveda nima nobene podlage, naši napisi so na vratih, hišnih vogalih, kovancih itn.

NAPREJ - Med različnimi rabami tega prislova, ki so dovolj znane, je vredna pozornosti tista, s katero izražamo premikanje. Takšno je že povelje "naprej!", tudi na trkanje se oglašamo z "naprej!, in tako se beseda rabi v raznih zvezah:

Gremo naprej. Tako ne boste prišli naprej. Berite naprej. Naprej in naprej.

Takšna je živa ljudska raba, medtem ko se v knjižni dostikrat v tem pomenu uporablja "dalje". Ko smo se tega zavedeli, smo tudi spremenili okrajšano geslo "in tako dalje" v bolj domače "in tako naprej" (itn.).

Obiskovalec zamudi začetek predstave. Ko rine na svoje mesto, ga uslužbenec opozori:

- Samo tiho, prosim!
- Zakaj? Ali so že vsi zaspali?

- Kako se počutite v našem zdravilišču po štirinajstih dneh?
- Ne manjka mi nič.
- Torej ste zelo zadovoljni?
- Tega ne bi rekel. Le bolečine, ki sem jih imel, imam še vse.

Bodoči očka nestrpno čaka v čakalnici porodnišnice. Končno se odpro vrata in bolniška sestra mu sporoči:

- Šestitam! Dobili ste čudovitega otročička!
- Kaj pa žena?
- Tudi.

- Ali je vaš mož zelo navezan na dom?
- Pa še kako! Ko bi le vedeli, kako težko se jutraj odpravi in službo.

- Nikdar več ne bom zaupala sestri nobene skrivnosti!
- Ali jo je raztrobila drugim?
- Nasprotno, nikomur!

- Že spet prihajaš iz gostilne?
- Kakopak, saj ne morem biti kar naprej tam!

- Kako pa kaj tvoja dieta?
- Kar gre. Dietni list sem že trikrat prebral.

Mladima zakoncema so se prvo leto rodili trojčki, drugo leto pa dvojčka. Ko je mož za to zvedel, je vzdihnil:

- Hvala Bogu, že popušča!

- Ali imaš kakšne težave z ušesi in nosom? je vprašal zdravnik pri šolskem pregledu Rada.
- Imam, gospod doktor, kadar oblačim in slačim pulover.

- Gospod šef, ali ni nobene možnosti, da bi dobil večjo plačo?
- Zaenkrat o tem ni govora.
- No, prav, potem mi pa vsaj to plačo bolj pogosto izplačujte!

Kam pa tako hitiš?

- Na šefov pogreb. Nima rad, da uslužbenci zamujajo?

- Francka, ali veste, kdaj pričenjamo delati? je vprašal šef novo moč.
- Ne, gospod šef. Kadar pridem v službo, že vsi delajo."

Velik lovec se je vrnil iz Afrike. Sreča ga znanka:

- Kaj je na takem lovu najbolj razburljivo?
- To, da je človek ves čas z eno nogo na jedilnem listu.

- Kdaj mi boš vrnil dolg?
- Ko pride stric iz Amerike.
- Kdaj pa pride?
- Ko mu bom poslal denar za vožnjo.

Gospod učitelj je opazil na šolski klopi žvečilni gumi.

- Čigav je? je vprašal strogo.
- Smo rekli, da bi bil od tistega, ki bi ga prvi našel - se je oglasil Drago iz svoje klopi.

Nagradna križanka NL 8/2000

1	2		3	4	5		6	7	8
9		10					11		
12									
13				14			15		
16			17				18		
19				20					21
22		23	24		25			26	
27	28			29			30		
	31		32			33			
34			35						

VODORAVNO

1. Oblak Božidar, 3. poveljstvo slovenske vojske, 6. šahovsko prvenstvo Ajdovščine, 9. pri desetih letih, 12. zbuditi se iz sna, 13. UGN, 14. avtomobilska oznaka Danske, 15. enaki črki, 16. ženska oblika pridevnika, ki pove, da nekaj pripada našemu narodu, 19. turistična agencija Velenje, 20. ženska oblika imena Kai, 21. štirinajsta črka slovenske abecede, 22. šesta črka slovenske abecede, 23. Čretnik Nace, 25. Slovenski narod, 26. Matej Oražem, 27. znana avtomobilska firma z vzhoda, 29. vas na Primorskem s cervkijo, posvečeno sv. Tomažu, 31. propadel sadež, 33. lepo urejena ženska, 34. Župančič Oton, 35. največja potniška ladja, ki se je potopila.

NAVPIČNO

1. svetoletni duhovni dar, ki ga prejme vernik pod določenimi pogoji, 2. pripomoček pri hoji človeku, ki ima obolele noge, 3. raztežaj prstov ene roke, 4. krvna kepica v žilah, povzročitelj kapi, 5. sestavljen iz vlaken, 6. številka štiri, avtobus s številko štiri, 7. žensko ime, tudi znan samostan na skalah v Grčiji, 8. ljubkovalna oblika ženskega imena Ana, 10. prebivalec mesta Senovo, 11. Emil Mlakar, 17. triindvajseta črka slovenske abecede, 18. velik dogodek v Cervki na Slovenskem prve dni novembra, 21. postaven moški, tudi oznaka trdnega moškega značaja, 26. mamica, 28. ime slovenskega pisatelja (Gruden), 29. poslanci, prenašalci sporočila, 30. angleški otok, 22. Ingolič Tone, 34. Zadnja črka slovenske abecede.

Rešitev križanke NL 6/2000

ČEČENIJA, SM, OKOLIŠ, ITI, I, KOKET, AHKN, MOLIGARHIJA, LOLITA, LN, ER, AGA, JOKA, STA, DIHATI, ČOLN, AJATI, SINAJ, BATA, SI, CT, KE, SVIT, KK, ELAN

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

03001

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01005

• Naprodaj je visokopritlična stanovanjska hiša z dvema garažama v Brezicah, pet minut od železniške in avtobusne postaje. Stanovanjska površina znaša 120 m², zemljišče okrog hiše 1300 m². Cena 230.000 DM. Informacije v Nemčiji (0)69/ 707.23.83; v Sloveniji (0)608/ 62.705.

01004B

• Leta 1998 je Mohorjeva družba v Celovcu izdala knjigo z naslovom UŠLI SO SMRTI, v kateri trije mladi domobranci poročajo o svoji rešitvi iz množičnega grobišča v Kočevskem rogu spomladi leta 1945. Knjiga je bila prava uspešnica. Poročila so pisana tako pretresljivo, da knjige ne moreš odložiti, ko jo primeš v roke.

Knjigo lahko naročite v Celovcu ali pa v Ljubljani:

Mohorjeva družba
Viktringer Ring 26
A-9020 Klagenfurt

Mohorjeva družba
Poljanska c. 97
SLO Ljubljana

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenjskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikaneč, London
cikanech@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij

Rajk, Eidsen
arajk@skynet.be

FRANCIJA, David Taljat, Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, Alojzij Zaplotnik, Oberhausen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
remslowen@aol.com

Janez Modic, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Janez Šket, Stuttgart
skm.st@t-online.de

Marko Dvořák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München, München
janez.pucelj@t-online.de

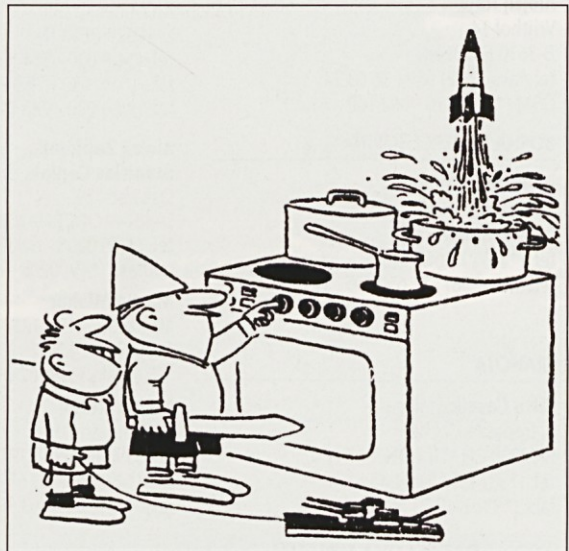
ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41

Janez Pucelj, delegat

tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008